

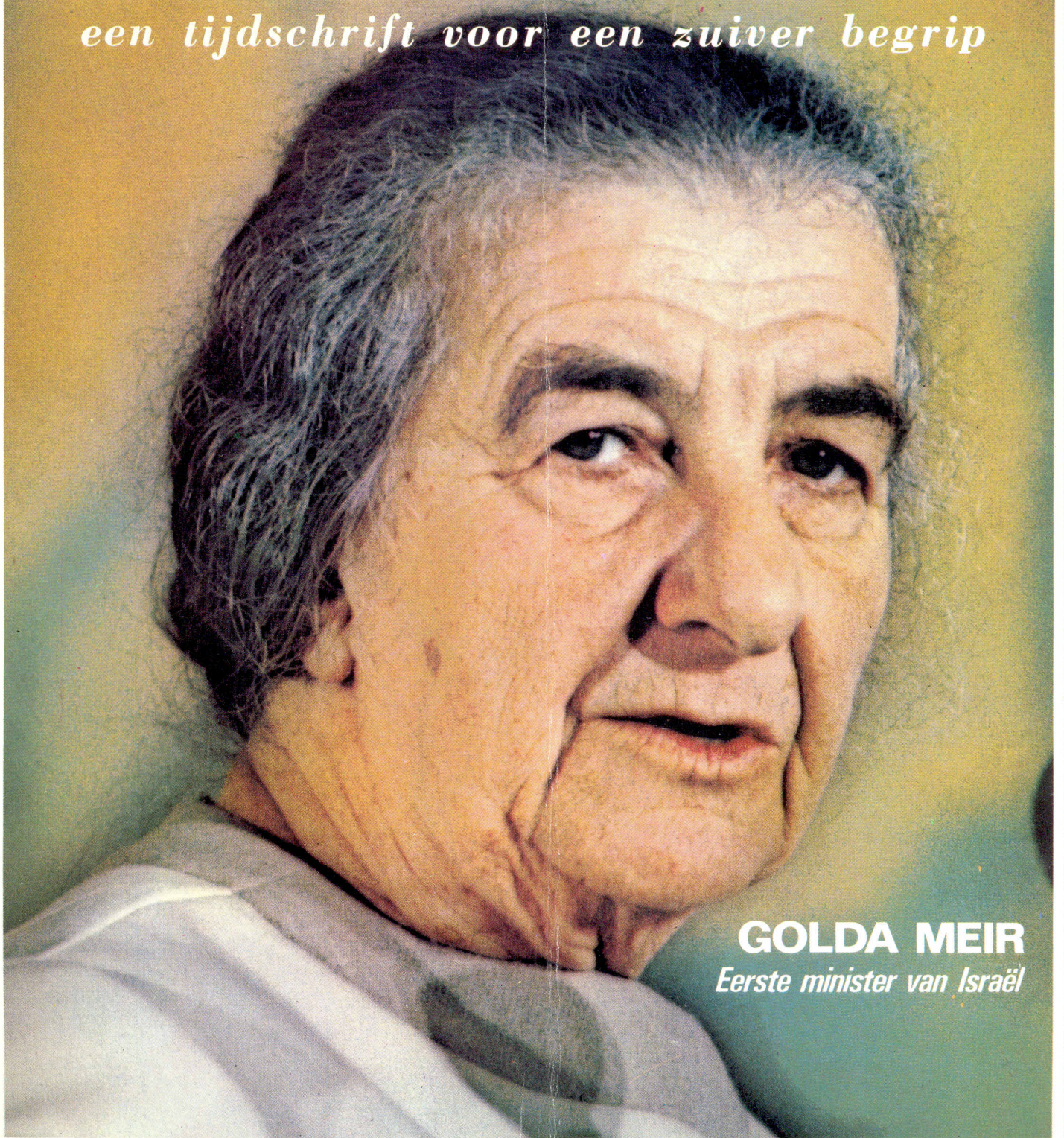
SEPTEMBER 1971

the **PLAIN TRUTH**
a magazine of understanding
NEDERLANDSE EDITIE

de

ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

GOLDA MEIR
Eerste minister van Israël

Dit schrijven ONZE LEZERS

Roken

„Na het lezen over het roken ben ik al 3 maanden van het roken af en voel me thans veel beter dan toen ik rookte. . . Ik zou *De ECHTE WAARHEID* niet graag meer missen daar ik het een buitengewoon mooi tijdschrift vind om alles wat erin besproken wordt.”

W. H. S., Tilburg

„Naar aanleiding van uw artikel in *De ECHTE WAARHEID* van juni over het roken, zou ik het volgende willen vertellen. Ik rook minstens 4 pakjes sigaretten in de week. Ik ben nog student en heb dus niet zoveel zakgeld. Nu heb ik uitgerekend dat ik 3744 frank per jaar door de lucht blaas, om dan nog niet te spreken van mijn gezondheid. Ja, ik zou willen stoppen met roken en hoop dat u mij het boekje: *De zeven regels voor succes* ter beschikking stelt. Ik vind het fantastisch; ik was bezig met roken toen ik die reportage las, ik deed direct mijn sigaret uit en begon mijzelf enkele vragen te stellen. 'Waarom rook je?' 'Denk je zonder roken niet te kunnen leven?' enz. Weet u wat mijn conclusie was? 'Ik rook omdat ik het anderen zie doen.' Daarom en ook om voorgaande redenen zou ik willen stoppen met roken. Daarom zeg ik dank aan William F. Dankenbring en ook aan u 'Echte Waarheid', omdat u mij kon overtuigen met roken op te houden.”

M. de W., St.-Amandsberg, België

Niet te moe

„Sinds februari 1971 lees ik uw blad. Ik ben 16 jaar en ik studeer elke dag hard voor mijn examen. 's Avonds ben ik moe, maar *De ECHTE WAARHEID* lees ik met veel aandacht en interesse. Ik vind het 'n machtig blad. Het is een blad voor iedereen en iedereen kan er kracht uit putten.”

Mej. L. L., Nuland

De Echte Waarheid

„Ondergetekende verzoekt u vriendelijk haar een abonnement te willen geven op

uw maandblad. Als u positief mocht beslissen, dan doet u mij daar een groot plezier mee. Ik vind n.l. dat uw blad grote waarde heeft voor het leven. Het blad wijst je op het negatieve enerzijds en anderzijds drukt het je met je neus op het positieve. En dan niet op een wijze alsof die vrucht aan de hoogste top van de levensboom hangt, maar echt op een wijze die in een ieders bereik ligt.”

Mej. R.K., Urk

„Toevallig vond ik in de trein het tijdschrift *De ECHTE WAARHEID*. Ik stond versted van de actualiteiten die in dit nummer (mei 71) stonden gepubliceerd. Om op de hoogte te blijven van het wereldgebeuren, is dit wel het ideale tijdschrift, waarin alles duidelijk en concreet voorgesteld wordt. Ik zou het daarom zeer op prijs stellen, als de mogelijkheid aanwezig was dat dit tijdschrift mij toegezonden zou kunnen worden.”

G.C., Haarlem

• *Die mogelijkheid is zeer zeker aanwezig!*
Uw eerste exemplaar zult u nu al ontvangen hebben.

Brochures

„Iedere brochure mij toegezonden is na grondige lezing als het ware voor mij een knalboom die de rolluiken van mijn ogen wegrukt om beter het dagelijks gedoe van onze moderne wereld gade te slaan en uw raadgevingen indachtig, mijn 'geluk' te zien in kleine dingen waar ik anders zo onverschillig aan voorbij ging. Ik dank u zeer hartelijk voor al het mij toegezondene.

J. L., Berchem-Antwerpen

Van alfa tot omega

„Graag wil ik u mededelen dat ik uw blad van 'alfa tot omega' lees. Eerlijk gezegd weet ik geen woord om u te complimenteren. Daar wij, denk ik, wel een der eersten waren die *De ECHTE WAARHEID* ontvingen, moet ik u zeggen dat wij elke keer een beetje uitzien naar uw blad.

D. B., Amsterdam

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

September 1971

4e jaargang

No. 9

Wordt maandelijks uitgegeven in Pasadena (Californië), Radlett (Engeland) en North Sydney (Australië) door Ambassador College. Franse, Nederlandse en Duitse edities worden uitgegeven in Radlett, Engeland; Spaanse editie in Big Sandy, Texas. 1971 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

HOOFDREDACTEUR

HERBERT W. ARMSTRONG

ADJ. HOOFDREDACTEUR

GARNER TED ARMSTRONG

CHEF-REDACTEUREN

Dr. Herman L. Hoeh

Roderick C. Meredith

REDACTEUR VORMGEVING

Arthur A. Ferdig

Kernredactie

William Dankenbring Gene H. Hogberg
Vern L. Farrow Paul W. Kroll
David Jon Hill Eugene M. Walter

Regionale Redacteuren: Engeland: Raymond F. McNair; Australië: C. Wayne Cole; Zuid-Afrika: Robert Fahey; Duitsland: Frank Schnee; Zwitserland: Colin Wilkins; Filippijnen: Colin Adair; Zuid-Amerika: Enrique Ruiz.

Redactiestaf: Gary L. Alexander, Dibar K. Apartian, Robert C. Boraker, Charles V. Dorothy, Jack R. Elliott, Gunar Freibergs, Robert E. Gentet, Ernest L. Martin, Gerhard O. Marx, L. Leroy Neff, Richard F. Plache, Richard H. Sedliacik, Lynn E. Torrance, Basil Wolverton, Clint C. Zimmerman.

Ontwerp en uitleg: John Susco, Ron Taylor.

Documentatie: Dexter H. Faulkner, Donald D. Schroeder, Karl Karlov, Paul O. Knedel, Clifford Marcussen, David Price, Rodney A. Repp, W.R. Whikehart.

Fotografie: Norman A. Smith, Joseph Clayton, Lyle Christopherson, Frank Clarke, David Conn, Jerry J. Gentry, Ian Henderson, John G. Kilburn.

Grafische verzorging: Thomas Haworth, Dick Jordan, Connie Johnson, Roy Lepeska, Ronald Lepeska, Herbert A. Viera, Jr., Robb Woods, Monte Wolverton.

Administrateur

Albert J. Portune

- Nederlandse Editie -

Redactiestaf: Roy McCarthy, Dick Gagel, Roger Franck, Matthieu Janssen, Iepke Klarenberg, Han Wilms, Charlotte Cordell, Gerda Zonneveld.

Grafische verzorging: Don Faast, John Dunn, David Lloyd.

UW ABONNEMENT is reeds door anderen betaald. Exemplaren voor massaverspreiding worden niet ter beschikking gesteld. Niet in de handel verkrijgbaar.

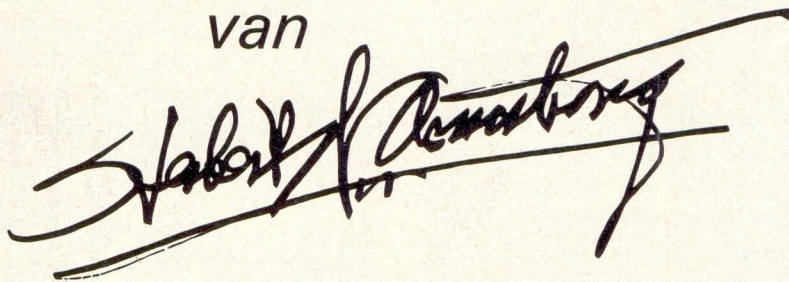
Abonnees in Europa, Afrika of Azië gelieven hun correspondentie te richten aan: Ambassador College, Postbus 496, Arnhem, Nederland.

Indien elders woonachtig: Ambassador College, Dutch Department, P. O. Box 1030, Pasadena, California 91109, U.S.A.

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging graag zo spoedig mogelijk, met vermelding van zowel oud als nieuw adres.

Persoonlijk

van

Bezoek aan premier Golda Meir

IS HET veelbetekenend voor deze tijd dat opgroeiende meisjes en jonge vrouwen steeds meer blijk geven van leidinggevende eigenschappen, terwijl jonge mannen daar steeds minder van getuigen?

De hoogste leiding op de universiteiten — daarvan ben ik zeker — is zich pijnlijk bewust geworden van deze moderne tendens. De sinds de Tweede Wereldoorlog geboren jongelui zijn inderdaad een nieuw geslacht.

Heden ten dage worden drie naties — waarvan één het moderne Juda is — door vrouwelijke eerste ministers geregeerd. Dat zijn: Mevrouw Golda Meir, premier van Israël; Mevrouw Indira Gandhi, premier van de 550 miljoen krioelende inwoners van India — het land met het op één na grootste aantal inwoners ter wereld — en Mevrouw Sirimavo Bandaranaike, premier van Ceylon.

In de afgelopen maanden heb ik twee van deze regerende vrouwen persoonlijk ontmoet — Mevrouw Meir en Mevrouw Gandhi. Ieder afzonderlijk vertelden ze me over de overstelpende problemen die hen omringen. Het leek me dat deze problemen te kolossaal waren om op de schouders van een vrouw neer te komen.

Nooit tevoren is de wereld in zulke belangrijke, schijnbaar onoplosbare problemen verwickeld geweest. Het is inderdaad een verschrikkelijke wereld waarin we thans leven. Het feit dat zij vrouwen zijn met uitzonderlijk bekwame eigenschappen, maakt de last niet lichter.

Ik heb het al eerder gezegd en ik herhaal het: Jeruzalem is voorbestemd om van nu af aan het brandpunt — de zenuwknop — van het wereldnieuws te worden. En op menselijk vlak ligt het lot van het Israëlische volk op het ogenblik in handen van een vrouw.

Wat zijn de verpletterende problemen waaraan zij het hoofd moet bieden?

Wat voor soort van vrouw is Mevrouw Meir?

Het gesprek met Mevrouw Meir

Ik kan beide vragen met meer kennis van zaken beantwoorden sinds ik op 7 februari j.l. vijfenveertig minuten lang met de

In dit nummer

Dit schrijven onze lezers
— Binnenzijde voorpagina

Persoonlijk	1
De verbazingwekkende oorsprong van het moderne onderwijs	3
„Laat mijn volk gaan”	6
Het kleine atoom — een waar wonder!	9
Egyptes grote gok de Aswan-dam	19
Hoe Rome Noord-Afrika verwoestte	23
Vooruitlopend nieuws	28
Uitzendtijden van De Wereld van Morgen ..	30

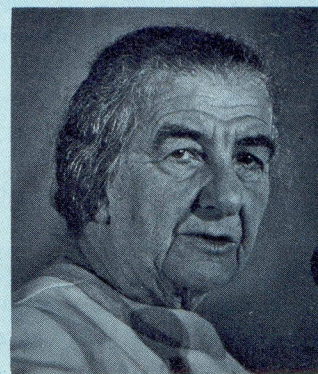

Foto: Brack — Black Star

ONZE OMSLAGFOTO

Golda Meir werd in de Oekraïne geboren, maar bracht haar jeugd door in de Verenigde Staten, waar zij de kweekschool in Milwaukee in de staat Wisconsin doorliep. Mevr. Meir was één van de ondertekenaars van Israël's onafhankelijkheidsverklaring. In september 1948 werd zij Israël's eerste ambassadeur bij de Sovjetunie. Van 1956 tot 1966 bekleedde zij de functie van minister van buitenlandse zaken. Mevr. Meir werd Israël's derde minister-president in 1969 na de dood van Levi Eshkol.

premier in haar werkkamer heb gesproken. Ze vertelde me over haar problemen en hoe zij er tegenover staat. En na dit persoonlijk contact, waarbij ik haar van nabij kon zien en horen, begrijp ik veel beter dan voordien wat voor soort van vrouw zij is.

Uiteraard was ik voordien in grote lijnen op de hoogte met de problemen van Israël. Maar voordien had ik deze niet door háár ogen gezien, zoals zij er tegenover staat. Ik had ook, evenals miljoenen anderen, Mevrouw Meir in lange vraaggesprekken op de televisie gezien. Maar haar persoonlijk te ontmoeten, met haar te praten, naar haar zelf te luisteren, gaf mij een veel duidelijker beeld van haar zoals zij in werkelijkheid is.

In één opzicht is Mevrouw Meir zeer zeker geen gewone vrouw. Toch komt dat, paradoxaal genoeg, omdat zij alles bij elkaar genomen *zo'n gewone vrouw* is. Ze is klein van postuur. Van wat ik zovele malen op de televisie had gezien, had ik verwacht een grotere vrouw te ontmoeten. Maar wat karakter en bekwaamheid betreft is zij van ongelooflijk grote gestalte.

Zonder dat ik mij daarvoor tegenover wie dan ook behoefte te verontschuldigen, moet ik aan deze zo gewone, en toch zo ongewone vrouw, als mens, de hoedanigheid van GROOTHEID toekennen, zoals die tegenwoordig *zo erg weinig* – of helemaal geen – *mannen* in het openbare leven meer bezitten.

Met nadruk stel ik: dit is geen vleierij. Ik vlei nooit.

Waarom ken ik aan Mevrouw Meir de vrijwel niet-bestaande hoedanigheid van grootheid toe?

Omdat ze nederig is. Omdat ze alleen maar een gewone, eenvoudige, nuchtere, bescheiden, ongekunstelde vrouw en moeder is. Ze neemt geen air aan. Ze doet niet haar best om op iemand indruk te maken. Geen uiterlijk vertoon. Maar om Zijn volk Juda te leiden, heeft de Eeuwige God van Abraham, Isaäk en Jakob deze dochter en moeder in Israël begiftigd met een buitengewoon intelligente, bekwame, evenwichtige en begripvolle geest.

Zij heeft die zeldzame eigenschap om de dingen precies te zien *zoals ze zijn*. Haar inzicht is bijzonder scherp. Haar geest dringt door de omhullende, verwarrende details heen tot de kern van de zaak. Zij raakt niet verward in het labirint van

takken en twijgen en houdt de „stam van de boom” goed in het oog.

Iemand met grote ervaring op het gebied van de wereldpolitiek zei: „het onderwerp wereldvrede is heel ingewikkeld”. Ik was erg verheugd, tijdens ons gesprek waar te nemen dat het voor Mevrouw Meir helemaal geen ingewikkeld onderwerp is. Voor haar is de vrede een heel eenvoudige zaak – als de leiders en hun volken maar *bereid* zouden zijn om deze te verkrijgen. Sinds veertig jaar leg ik het onderwerp aan de wereld voor als een heel eenvoudige zaak. Er ligt aan elk resultaat een *oorzaak* ten grondslag. De levenswijze die de vrede zal veroorzaken is, wat ik heel eenvoudig noem, de weg van het „geven”; en de wereld gaat door met te leven op de weg van het „nemen”.

Ik was erg onder de indruk dat, toen wij kwamen te praten over de soldaten die hun leven op het spel zetten voor hun land, deze vrouw hen door de ogen van een *moeder* beziet. Ja, Mevrouw Meir is een gewoon sterveling – een moeder, vroeger een Amerikaanse onderwijzeres in Milwaukee, die van kinderen hield en hun onderwijs gaf. Toch is zij tegelijkertijd een bekwame bewindsvrouw met een vast doel voor ogen en een recht door zee gaande en onbuigzame wilskracht ten opzichte van wat zij als onrecht aanziet. Want al haar gewone, nuchtere hoedanigheden gaan hand in hand met de eigenschappen van standvastigheid en vastberadenheid.

Het lijkt jammer dat president Sadat van Egypte zichzelf niet de luxe en het voorrecht schijnt te kunnen permitteren om afstand te doen van zijn vooroordeel en objectief een gesprek te voeren met deze gewone, ongekunstelde, maar grote dame en haar onbevangen te gaan begrijpen en te beseffen hoe gemakkelijk het zou zijn om tussen hun landen een voor beide partijen voordelige VREDE tot stand te brengen. Maar als hij per vergissing eenvoud en oprechtheid zou verwarren met zwakte – of haar als „gemakkelijk doelwit” zou beschouwen om van te profiteren – zou hem dat duur te staan komen.

Maar nu, wat zei zij? Wat gebeurde er in ons bezoek?

Tijdens ons bezoek

Sinds duizenden jaren is het het gebruik om bij een bezoek aan een vorst of heerser

een geschenk aan te bieden. Ik schonk Mevrouw Meir een origineel kristallen voorwerp, dat speciaal voor haar door Steuben was vervaardigd. Ze leek er erg mee ingenomen, hoewel ze opmerkte dat zij zo iets moois niet verdiende. Ze had al andere werkstukken van Steuben ontvangen – waaronder een van Gouverneur Nelson Rockefeller van New York.

Ik was vergezeld van de minister van toerisme van haar kabinet, Moshe Kol, van de heer Albert J. Portune, vice-president van Ambassador College voor financiële zaken en planning, van de heer Charles F. Hunting van onze Engelse campus, vice-president voor financiële zaken in Engeland, het Europese vasteland en het Midden-Oosten en van de heer Stanley R. Rader, algemeen adviseur bij Ambassador College.

Mevrouw Meir bleek al goed op de hoogte van Ambassador College en onze gemeenschappelijke deelname in het grote archeologische project, alsmede van de internationale jeugdbeweging van de heer Kol.

Ik vroeg Mevrouw Meir wat Ambassador College zou kunnen doen ter bevordering van de vrede en een betere verstandhouding in het Midden-Oosten.

Israël wenst vrede

De premier sprak daarop nogal uitvoerig in antwoord op mijn vraag.

„Wat Israël wenst”, zei zij, „is werkelijk heel eenvoudig. Het is zo eenvoudig als het maar zijn kan. Toch schijnen andere landen en andere volken de relativiteitstheorie van Einstein gemakkelijker te kunnen begrijpen. Wat Israël wenst is VREDE en dit schijnt voor anderen zo erg ingewikkeld te zijn...”

Mevrouw Meir zei dat Israël binnen veilige grenzen vrij en onafhankelijk moet blijven om een veilige haven voor het joodse volk overal ter wereld te kunnen blijven bieden.

„Wij moeten de vrijheid hebben”, vervolgde ze, „om een plaats te verschaffen aan hen die zovele eeuwen lang overal ter wereld zijn vervolgd. Alleen Israël is bereid geweest, zo vele mensen uit zo vele plaatsen met open armen op te nemen. In de laatste 15 jaar heeft Israël meer dan 800 000 mensen uit de armste gebieden

(Vervolgd op pagina 30)

Foto: Ambassador College

De verbazingwekkende oorsprong van

HET MODERNE ONDERWIJS

Meer studenten dan ooit gaan nu naar de universiteit of hogeschool. Maar bijna niemand kent de WAARHEID over de manier waarop dit systeem van hoger onderwijs zich ontwikkeld heeft — hoe het de laatste tijd AFGEDREVEN is en waarom het systeem nu zelfs aan het verouderen is.

door Herbert W. Armstrong

DUIZENDEN die in de hoogste klassen van de middelbare school zitten zowel als honderden ontgoochelde universiteitsstudenten over de gehele wereld nemen elk jaar een beslissing in verband met hun HOGERE STUDIES DIE HUN HELE LEVEN ZAL BEÏNVLOEDEN.

Een VERKEERDE beslissing kan levenslange mislukking, ellende en frustratie tot gevolg hebben, zowel voor meisjes als jongens.

Als ik een jongeman of jonge vrouw was en al student was of op het punt stond het te worden dan zou ik zeer zeker

nuchter en ernstig over de dingen die ik u hier wil vertellen NADENKEN.

Dan zou ik ernstig willen nadenken over de reden WAAROM zoveel afgestudeerden van het hoger onderwijs, nadat zij al hun kandidaats behaald hebben, de indruk hebben dat de universiteit in gebreke gebleven is om hun te geven wat zij werkelijk NODIG hadden om van hun leven een succes te maken dat in elk opzicht voldoeningsschenkend is.

Dan zou ik grondig de OORZAKEN willen nagaan achter de duizenden MISLUKKINGEN in het leven van de afgestudeerden — en waarom zelfs de *meesten* die

een middelmatige of zelfs een hoge financiële welstand bereiken *nog steeds* vinden dat zij een ONGELUKKIG leven leiden en dat het *bevreemdend*, belonend gevoel van voldoening dat zij verwacht hadden voordat zij naar de universiteit gingen, ver buiten hun bereik ligt.

Dan zou ik de redenen willen kennen WAAROM ZOVELE AFGESTUDEERDEN EEN MISLUKKING MAKEN VAN HUN HUWELIJK — en een mislukking zijn als ouders in de kinderopvoeding.

Dan zou ik willen weten WAAROM zoveel die een opleiding genoten hebben en wier *verstand* gevuld werd met gespecialiseerde technische kennis nog altijd emotioneel onrijp zijn, moreel en geestelijk in de war en nog steeds geplaagd worden door een gevoel van ontoereikendheid, onzekerheid, minderwaardigheid, onveiligheid — en zelfs frustratie.

Ja, WAAROM?

WAT IS HET dat miljoenen die vier, zes en meer jaar in het „hoger onderwijs”

doorgebracht hebben, ontdekken dat zij op de universiteit niet verkregen hebben?

Het betekent heel eenvoudig dat zij de *belangrijkste* kennis en ondervinding die nodig is voor een evenwichtig, afgerond, gelukkig, *overvloedig, werkelijk* succesvol leven, niet gekregen hebben!

Staat u me toe dat ik *persoonlijk*, vertrouwelijk, met u spreek, zoals ik ook van man tot man, openhartig tot u zou spreken wanneer u naar mij zou komen om persoonlijk advies en raad te vragen over dit probleem van het hoger onderwijs, en HOE u er zeker van kunt zijn dat u de juiste onderwijsinstelling kiest?

Ik heb vaak schertsend gezegd dat ik maar 39 jaar oud was. Daar is ook een zekere mate van ernst mee gemoeid, want ik voel me niet ouder, zelfs al ben ik een heel stuk voorbij de normaal toegewezen 70 jaar.

Maar ik heb een *leven* geleid zoals maar weinig mensen ooit geleid hebben. Ik heb een actief, dynamisch, snel leven vol reizen gehad. En vandaag kan ik met diepe en zeer dankbare voldoening terugkijken op een leven van vervulling dat volledig, overvloedig, interessant, zelfs opwindend maar altijd lonend is geweest. Natuurlijk zijn er problemen geweest die opgelost moesten worden en waren er hindernissen die genomen moesten worden. Er waren ook teleurstellingen en tegenslagen, want die komen in elk leven voor. Zij zijn de teelaarde voor karaktervorming.

Maar ik ben in contact gekomen met mensen die volgens algemeen aangenomen normen zogezegd veel „success” hadden – mensen die aan het hoofd stonden van grote en belangrijke ondernemingen, mensen wiens bankrekeningen gevuld waren maar wiens leven *leeg* was!

Ik heb tientallen multimiljonairs gekend – en bijna allen waren ze ongelukkig! Ik beschouw armoede beslist niet als een maatstaf voor succes, maar nadat ik zovele honderden mensen heb leren kennen die financieel welvarend werden, beschouw ik ook het verwerven van GELD niet als een bewijs van succes. Het leven is *meer* dan in het onderhoud voorzien, hoewel dit één van de noodzakelijke vereisten is.

En ik heb vrouwen gekend van „succesvolle” echtgenoten – zakenvrouwen – waarvan sommigen tot de top van de sociale ladder opgeklommen zijn. Ook zij waren ongelukkig en ontevreden.

Maar WAAROM zijn de meeste mensen, zelfs al zijn zij financieel welvarend en

leven zij temidden van een overvloed aan materiële goederen, nog steeds *mislukkingen* in het LEVEN – en zijn zij nog altijd ONTEVREDEN – gefrustreerd – ongelukkig?

Zou u niet moeten uitzien naar iets beters dan dat?

Als u er NU niets aan *doet*, zal het te laat zijn.

Toen ik nog maar 22 jaar oud was moest ik als „ideeënman” van een nationaal verspreid tijdschrift het land doorreizen om zakenlieden te interviewen, handelspraktijken, tendensen en toestanden in de zakenwereld te bestuderen, te analyseren en na te gaan waarom de een in het zakenleven een succes was en de andere een mislukking.

Sindsdien heb ik heel mijn leven lang de OORZAKEN van succes en mislukking *in het leven* en de REDENEN waarom er zoveel ellende is, bestudeerd.

En toen het meer dan 20 jaar geleden mijn voorrecht en verantwoordelijkheid werd om een instituut voor hoger onderwijs – het Ambassador College – te stichten, sprak ik over deze problemen met een aantal opvoedkundigen van goede naam. Ik besprak met hen het feit dat ik vastgesteld had hoe zovele afgestudeerden in werkelijkheid mislukkingen in het *leven* waren, zonder te weten hoe zij moesten leven, zelfs al waren zij financieel een „succes”.

Wat is het dan dat deze honderden universiteitsstudenten en afgestudeerden ontdekken dat zij *niet* op de universiteit verkregen hebben? En WAAROM komen zij naar het Ambassador College?

Zij hebben de BASIS ZELF van het onderwijs niet gekregen – de *fundamentele principes* van het leven!

Het meest *fundamentele* en noodzakelijke dat men moet leren is de werkelijke betekenis en het DOEL van het leven – WAAROM we leven, de WERKELIJKE WAARDEN, in tegenstelling met de verkeerde waarden (bijna geen een van de grote onderwijsdeskundigen en rijkste miljonairs hebben dit ooit geleerd) – en DE WEG – HOE – vrede, geluk en overvloedig welzijn verkregen worden.

Er is een OORZAAK voor elk gevolg. Er zijn REDENEN voor ongelukkige, gefrustreerde levens – onder diegenen die financieel, sociaal, politiek of in het dagelijkse leven „succesvol” zijn. Er bestaat een REDEN voor het gebrek aan VREDE in de wereld – de regeringshoofden *kennen de WEG* van de vrede niet! Als zij hem wél

kenden zouden wij er dan niet *een beetje* van hebben?

Intellectuele vorming alléén is NIET VOLDOENDE!

Technische vorming met het oog op specialisatie is NIET VOLDOENDE!

Miljoenen mensen hebben dit soort onderwijs gekregen – maar het heeft hen tot ongelukkige en onsuccesvolle levens geleid! Het heeft deze „ontwikkelde mensen” niet op het leven voorbereid!

En waarom niet?

Nogmaals: zij kenden de WERKELIJKE WAARDEN niet. Zij kozen de *verkeerde* einddoelen. Zij werkten hard om een *verkeerd* einddoel te bereiken dat hen gedesillusioneerde, gefrustreerde en ongelukkig achterliet.

Datgene wat wij *beschaving* noemen is eenvoudigweg de LEVENSWIJZE die door de mensen geleid wordt. Het is het systeem, de gewoonten, de manier van leven in onze menselijke betrekkingen, verhoudingen, organisaties en levenswijzen. Het is, in het kort, DEZE WERELD.

En deze wereld is beslist *GEEN* gelukkige, werkelijk succesvolle wereld!

In de korte tijdsspanne van een generatie heeft de wereld met steeds toenemende snelheid het tijdperk der uitvindingen, het tijdperk der machine, het tijdperk van de wetenschap en de technologie, het nucleaire tijdperk en nu het ruimtetijdperk doorlopen. De plotselinge toename in wetenschappelijke ontwikkeling komt vooral tot uiting in het verbazingwekkende feit dat 90% van alle wetenschapsmensen die ooit geleefd hebben in deze tegenwoordige tijd leven.

Een nieuw tijdperk in het onderwijs

En met deze ontwikkelingen is een nieuw tijdperk in het onderwijs aangebroken.

De wereld van vandaag is wat haar leiders ervan gemaakt hebben en deze leiders zijn het produkt van het onderwijs van deze wereld. Maar wat voor soort van wereld heeft dit onderwijs voortgebracht?

Het is een bedriegelijke wereld. Het schijnt een wereld vol van nieuwigheidjes, arbeidsbesparende apparaten en luxe te zijn die onze voorouders zich nooit hadden kunnen voorstellen. Het is een wereld van ogenblikkelijke wereldomvattende communicatie, snel transport per auto, trein of straalvliegtuig. Het is een wereld die vermaakt wordt door radio, televisie, toneel

en het witte doek; een wereld met reusachtige sportterreinen en arena's. Het is een gemechaniseerde wereld waar massaproductie aan de lopende band, hogere inkomens en kortere werkuren, meer vrije tijd voor ontspanning en amusement mogelijk maken.

Maar het is een bedriegelijke wereld. Nooit was de wereld zo vol ontevredenheid en ellende, misdaad, jeugdcriminaliteit, echtscheidingen en ontwrichte gezinnen, ziekten en krankzinnigheid, geweld en vernietiging. Nooit tevoren was het mogelijk alle leven – mensen, dieren en planten – van de aarde weg te vagen!

Heel deze uiteenvallende beschaving is het produkt van een fundamentele *opvatting* over de kennis en een *filosofie over het leven*, die tezamen de grondslag gelegd hebben voor het moderne onderwijs. De filosofische basis van het moderne onderwijs is die van de oude heidense Grieken en Romeinen. De filosofie waardoor de aanwezigheid en de beweging van alles beschouwd en verklaard worden, is de materialistische benadering van de moderne wetenschap.

Het moderne onderwijs is daarom bijna helemaal materialistisch. Het ontwikkelt de machine, de stelling, de hypothese, die het geloof of de ideologie van de moderne wetenschap worden. Maar zij laat na de *mens* te vormen of hem te leiden naar een begrip van de werkelijke waarden.

Maar weinig mensen schijnen te weten dat gemoedsrust, geluk, tevredenheid en het ware, boeiende, met belangstelling vervulde *overvloedige* leven van algeheel welzijn, met voorspoed en volledige verzekerdheid, ons ware erfdeel is. Weinig mensen schijnen DE WEG te kennen. Weinig mensen schijnen te weten dat er onzichtbare maar onverbidde WETTEN in werking zijn die deze utopische toestand voor iedereen mogelijk maken. De aller-eerste opdracht van het onderwijs is de kennis van deze wetten en van HET DOEL van het leven te verspreiden.

Niettemin wordt deze kennis NIET verspreid – behalve op de drie campussen van het Ambassador College.

De verbazingwekkende oorsprong van het moderne onderwijs

Hoe is het systeem van het moderne onderwijs tot stand gekomen? Een kort onderzoek naar de achtergrond ervan zal verrassende feiten aan het licht brengen.

De academische vorm van het systematisch onderwijs werd in het leven geroepen door de heidense Griekse filosoof Plato, die leefde van 427 tot 347 v.Chr. Hij was de stichter van het onderwijs met een regelmatig leerplan op een vaste plaats. Hij noemde het de *academie*.

Maar een interessante vergelijking – een les – als u het kunt geloven – wordt ons al op een veel vroegere datum gegeven. Men vindt deze in het bijbelverhaal van het boek Genesis.

Dit verhaal stelt de Schepper voor als de oorspronkelijke Opvoeder die de eerste man en vrouw voorlicht over de twee fundamentele *levenswijzen*. Dit werd voor-

Buste van de heidense filosoof PLATO (427-347 v. Chr.). De academische vorm van het huidige onderwijssysteem is van hem afkomstig.

gesteld door twee symbolische bomen. De eerste boom werd vrij aangeboden en stelde *de weg* voor als een levensfilosofie van liefde – van onbaatzuchtige, innerlijke bezorgdheid voor het welzijn van anderen – van het geven – van het dienen – van het delen. De andere, verboden maar niettemin volkomen bereikbaar, stelde de tegenovergestelde levensfilosofie voor. Hij stelde het succes voor, bekeken vanuit het oogpunt van materiële verwerving. Het was *de weg* van de ijdelheid, zelfzucht en hebzucht; van belangstelling in de eerste plaats voor ZICHZELF; deze weg verheerlijkte wedijver en concurrentiegeest.

Dit relaas geeft een beschrijving van de Grote Opvoeder die deze levende wetten van liefde openbaart als *de weg* tot vrede, voorspoed, geluk – een werkelijk utopia – en hoe de overtreding van *die weg* leidt naar wedijver en oorlog, pijn, lijden, onzekerheid, ellende, ontevredenheid, leegte en de dood.

Leed, lijden en dood, was niet wat alleen de eerste mensen oogstten, maar ook elke daaropvolgende generatie. De mensheid heeft nooit geleerd van de *duurste* leermeester van allemaal – de ondervinding.

Maar de mensheid heeft de les *geschreven* met menselijk bloed!

De oudste geschiedkundige aantekeningen onthullen dat onderwijsinrichtingen sinds de verste oudheid georganiseerd en in stand gehouden werden door de godsdiensten. Al in de tiende eeuw v.Chr. treffen we optekeningen aan over scholen voor de opleiding van heidense priesters. Anderzijds richtte de profeet Elia rond de negende eeuw v.Chr. voor de profeten van God drie instellingen voor hoger onderwijs in.

Heidense scholen voor christenen

In het begin van de christelijke tijdrekening waren overal over het Romeinse Rijk heidense scholen naar het platonisch model verspreid. Er waren geen christelijke scholen.

De boekdrukkunst was nog niet uitgevonden. Leerboeken moesten moeizaam, stuk voor stuk met de hand samengesteld worden. Alle leerboeken waren heidens.

Alle leiders gedurende de eerste vijf eeuwen van de christelijke wereld waren noodzakelijkerwijs de leerlingen van dit heidense onderwijs.

Vervolgens werden deze scholen door de invallen van de Barbaren weggevaagd. Al deze jaren was het hele onderwijs in de westerse wereld heidens. Heidense filosofieën, godsdiensten en gewoonten werden automatisch de opgroeiende kinderen ingeprent. Heidense feestdagen maakten gewoon deel uit van het schoolleven – net zoals het vandaag, hoe verbazingwekkend het ook moge klinken, nog steeds het geval is!

Het onderwijs werd ingeprent, gebaseerd op *het van buiten leren*. Het werd „met de lepel ingegeven” en in de onrijpe en opgroeiende geesten „gegoten”. De kinderen leerden te aanvaarden zonder vragen te stellen, te veronderstellen zonder te bewijzen, en al wat geleerd werd te

(Vervolgd op pagina 32)

„LAAT MIJN VOLK GAAN”

In februari werd op een conferentie van 750 joodse leiders in België de moeilijke positie van de joden in de Sovjetunie besproken. Hier volgt een verslag door twee van onze correspondenten, dat de belangrijke historische achtergrond voor de huidige problemen en wat daaruit in de toekomst zou kunnen voortvloeien, belicht.

door Ernest L. Martin en
Harry Eisenberg

Brussel

DE EEUWIGE HOOP en vastberadenheid van het joodse volk werd opnieuw uitgedrukt door mevrouw Golda Meir in een persoonlijke boodschap aan de conferentie in Brussel:

„Laten wij een beroep doen op mensen van goede wil in de gehele wereld, joden en niet-joden, zich bij ons aan te sluiten in de smeekbede aan de autoriteiten in de U.S.S.R. – ‘laat mijn volk gaan.’” Dit is de hoop van de joden over de hele wereld, de meer dan drie miljoen joden die vandaag in de Sovjetunie wonen, inbegrepen. En dat is meer dan de totale joodse bevolking in de staat Israël.

Waar het jodendom bezorgd over is, is de tegenzin van de sovjetautoriteiten om grote aantallen joden te laten emigreren.

Het is deze vrijheidsbeperking door de Sovjets, samen met het regeringsverbod van de openlijke naleving van hun religie en cultuur, die zoveel joden over de hele wereld ergert.

„Deze beperkingen schenden één van de eerste principes van de menselijke rechten – het recht zijn eigen woonplaats

te kiezen en de godsdienst te belijden die men verkiest” was een algemene verklaring door vele gedelegeerden op de conferentie in Brussel.

Arthur Goldberg, voormalig Amerikaans Ambassadeur bij de Verenigde Naties, zei op de conferentie dat niemand de Sovjetunie in het harnas wenste te jagen of zelfs maar iets kwaads over hen wilde zeggen, maar de gedelegeerden wilden wél de aandacht vestigen op de humanitaire clausules in de sovjetconstitutie, die de burgers het recht waarborgt de godsdienst te belijden die zij verkiezen. Zij wilden deze waarborgen in alle eerlijkheid op de joodse mensen toegepast zien.

Ruslands relatie met Israël

De huidige Russische houding tegen de emigratie van joden is het beste te begrijpen als men kijkt naar Ruslands relaties met de staat Israël over de afgelopen 20 jaar. In 1948 was Rusland één van de eerste staten om de nieuwe natie Israël te

erkennen. De redenen hiervoor zijn niet moeilijk te ontdekken.

75 procent van de stichters van de staat Israël waren van Russische of Oosteuropese afkomst die tussen 1880 en 1930 emigreerden.

De kibboetsbeweging bestond zelfs al onder de eerste Israëli's – een gemeenschappelijk type van organisatie van „eerlijk zullen we alles delen”, die enige gelijkenis scheen te vertonen met de collectieve boerderijen die de Russen in de U.S.S.R. bezig waren op te richten.

Rusland ondersteunde de nieuwe staat Israël in een poging de Britse invloed in het Midden-Oosten te verzwakken. De Sovjets beseften dat de joden vele grieven tegen Engeland hadden en hoopten dat deze als middel gebruikt konden worden om de Israëli's van het Westen te vervreemden. Aldus hoopten zij Israël als bruggehoofd voor het communisme in het Midden-Oosten te benutten.

Maar de Sovjetunie begreep niets van de werkelijke joodse aspiraties in Palestina. De zionisten waren eenvoudig bezig een nationaal tehuis voor het joodse volk te bereiden, zonder geraffineerde politieke filosofie achter hun plannen.

En zelfs de kibboetsbeweging is een uniek sociaal fenomeen dat *helemaal niet* politiek georiënteerd is op het Sovjetische denkbeeld van communisme. Het werd alleen in het leven geroepen als een middel om de vele binnenkomende joden op producerende boerderijen te vestigen, aangezien velen van de immigranten geen geld

pen. De Sovjetunie wordt beschouwd als een conglomeraat van alle nationale groepen, waarin elke groep door de sovjetgrondwet vrijheid van culturele expressie en ontwikkeling gewaarborgd wordt. De joden worden eveneens als een nationale groep beschouwd. Ja, er was zelfs een tijd dat Stalin een poging ondernam om in Birobidsjan in Oost-Siberië, vlak bij de Chinese grens, een „nationaal tehuis” voor hen te stichten.

In de laatste sovjetvolkstelling gaven 500 000 joden jiddisch op als hun moedertaal. Er bestaan echter geen jiddische kranten, behalve één literair maandblad en er worden maar weinig boeken in het jiddisch gedrukt. Deze worden snel door het jiddisch-sprekende publiek gekocht zodra zij beschikbaar komen. Jiddisch sterft langzaam uit, daar er geen jiddische scholen zijn. (Opmerking: In Israël, waar Hebreeuws, niet jiddisch, de moedertaal is, bestaan nog steeds een jiddisch dagblad en uitgeverij.)

Het gebruik van de Hebreeuwse taal werd steeds tegengegaan vanwege haar associatie met de Bijbel zowel als met het zionisme, de joodse nationalistische beweging.

Latent antisemitisme

Vroeger mochten de joden zich nergens in Rusland vestigen. Dit veranderde echter plotseling toen Rusland er onder Catherina de Grote in drie opeenvolgende oorlogen in 1772, 1793 en 1795 in slaagde het grootste gedeelte van Polen te veroveren. Plotseling zagen miljoenen Poolse joden zich de niet begeerde inwoners van het tsaristische rijk.

De houding van de tsaren kan, zoals graaf Uvarov, minister van publieke voorlichting onder Nicholas I, opmerkte, in drie woorden worden samengevat: „Orthodoxie, Autocratie en (Russische) Nationaliteit”. Onder hen werden de joden beschouwd als een vreemd volk dat niet in Rusland thuishoorde. Godsdienstijverars preekten tegen hen en wakkerden de vlammen van haat aan.

Dit culmineerde in de *progroms* – bloedige oproeren – gewoonlijk goedgekeurd door de regering en van tijd tot tijd door de regering aangemoedigd – die soms dagen achtereen duurden en hun tol aan plunderingen, roverij en de dood van

honderden zo niet duizenden onschuldigen – vooral vrouwen en kinderen – eisten. Deze vervolgingen waren zo hevig dat president Theodore Roosevelt van de Verenigde Staten zowel als de Britse regering er krachtig hun afkeuring over uitspraken. Dit bracht honderdduizenden en tenslotte miljoenen joden die het nodige geld bij elkaar konden schrapen, ertoe naar de Verenigde Staten, Palestina, Engeland en elders te emigreren.

Toen de communisten in 1917 aan het bewind kwamen, verklaarden zij hun oppositie tegen het antisemitisme. Maar zij verklaarden ook hun oppositie tegen het zionisme op grond van het feit dat de zionisten een natie wilde oprichten als toevluchtsoord voor onderdrukte joden. De bolsjewisten vonden dat de joden moesten meewerken aan het succes van het internationale communisme en daarin hun toevluchtsoord moesten zoeken.

De volslagen leegheid van deze opvatting werd de joden gedurende het nazitijdperk duidelijk gedemonstreerd toen 1) de communisten weinig deden in protest tegen de vooroorlogse nazi-vervolgingen; 2) het pact tussen Hitler en Stalin de nazi's in staat stelde het grootste deel van Polen te veroveren en nog meer miljoenen hulpeloze mensen onder het nazi-regime te plaatsen en 3) tijdens de oorlog zelf de communisten de joden wel hielpen, maar alleen voor zover het in het *directe belang* van de Russische oorlogsvoering was.

Toen de communisten tenslotte na de oorlog de Arabische zaak gingen verdedigen, verscherpten de antizionistische verklaringen zich. In de geest van menige Rus, al eeuwenlang op antisemitisme ingesteld, was er echter weinig verschil tussen een zionist en een jood.

De communisten zijn er zich van bewust waartoe ongebreideld antisemitisme kan leiden – getuige de nazi-slachting. Daarom trachten zij het onder controle te houden. Niettemin „is het wel heel duidelijk dat men antisemitisme opnieuw als instrument van openbaar beleid begint te gebruiken om de ontevredenheid van het volk op de joodse zondebok af te reageren” (Baron, *The Russian Jew Under Tsars and Soviets*, blz. 333).

Ondanks het antisemitisme beseffen de sovjetleiders toch dat de joden in de Sovjetunie een grote bijdrage tot de natie leveren.

Joden nemen sleutelposities in

Het volgende is één praktische reden waarom de Russen niet bereid schijnen een *carte blanche*-toestemming te geven voor het vertrek van de joodse bevolking.

Terwijl het joodse volk *minder* dan 2% van de totale bevolking in de Sovjetunie vertegenwoordigt, maken zij 15% van de artsen, 9% van alle schrijvers en journalisten, 10% van de rechters en juristen en 8% van de acteurs, musici en artiesten uit. De joden zijn ook in hoge mate vertegenwoordigd onder de wetenschapsmensen, pedagogen en zelfs onder de militairen. Als de Sovjetunie deze talentvolle mensen zonder onderscheid zou laten vertrekken, zou het Russische culturele en wetenschappelijke leven eronder leiden.

En bovendien, als er massaemigratie toegestaan zou worden, zouden de Arabische landen krachtig protesteren omdat de meerderheid ongetwijfeld naar Israël zou gaan en daardoor de positie van dat land zou versterken.

Er bestaan werkelijke problemen voor de Sovjetunie die de joodse leiders op de Brusselse conferentie schenen te erkennen. De regering van de Sovjetunie naar een extreme houding in de oplossing van hun „joodse probleem” dwingen, is niet wat de meeste joden willen. Zoals Prof. Hans Morgenthau van City College in New York het uitdrukte:

„Wat wij willen is rustige diplomatie. Massaemigratie uit Rusland is een ideaal dat op het ogenblik niet bereikbaar is.”

Het schijnt dus op het moment onpraktisch te zijn te hopen dat de Sovjetunie haar joodse landgenoten *en masse* laten gaan. Maar men hoopt wel dat de sovjetautoriteiten de restricties op de joodse bevolking zullen verminderen en de joden de vrijheid zullen verlenen hun godsdienstige overtuiging na te leven en hun eigen cultuur zonder regeringsinmenging te bestendigen. Zelfs als er als gevolg van de Brusselse conferentie een kleine verbetering in de huidige joodse toestand in de Sovjetunie teweeggebracht kan worden, zal dit een succes geacht worden.

Laatste ontwikkelingen

Na de Brusselse conferentie meldde de wereldpers een scherpe stijging in het
(Vervolg op pagina 29)

HET KLEINE ATOOM— *een waar wonder!*

Als men doordringt in de materie, de substantie waaruit alle dingen zijn gemaakt, krijgt men de schok van zijn leven. Is de materie „zo maar” ontstaan? Of is zij doelbewust tot stand gekomen?

door Garner Ted Armstrong en Paul W. Kroll

U LEEFT in het atoomtijdperk. Sinds 1946 is de mensheid zich vrijwel over de gehele wereld bewust geworden van de kolossale kracht die op de een of andere wijze in de materie ligt opgesloten — bewust dat natuurkundigen methoden hebben ontdekt om zulke gigantische ontploffingen te ontketenen dat het menselijk verstand zich van de kracht ervan geen voorstelling kan maken.

Het was b.v. onvoorstelbaar dat tegen de vijftiger jaren één bommenwerper méér explosieve kracht in zijn ruim kon vervoeren dan het totale aantal bommen en granaten dat door alle strijdende partijen in de Tweede Wereldoorlog werd verbruikt.

Over de gehele wereld laten trotse naties zich met een guirlande van atoomreactors erop voorstaan te behoren tot het nucleaire tijdperk.

Maar na tachtig jaar research blijven vele van de vragen over het atoom, die zich in het begin aan de kennis van de mens opdrongen, nog steeds bestaan. Terwijl we de woorden „atomair” en „nucleair” in oppervlakkige gesprekken gebruiken — hoewel met enig ontzag — begrijpen we de volle betekenis er toch nog niet volkomen van. We weten echter wel dat iedere atoom samengesteld is uit een centrale „nucleus” die bepaalde subatomaire deeltjes bevat en die door een „zee” van kleine deeltjes, „elektronen” geheten, omgeven is. Ons heelal is uit zulke atomen opgebouwd.

Het hoe en waarom van het atoom

Al verscheidene jaren vallen we het gehele stelsel van de evolutieleer aan — door te wijzen op de totaal ontoereikende verklaring van de leer HOE het heelal tot stand kwam — HOE het zonnestelsel is

ontstaan — HOE de aarde is begonnen. Verder hebben we herhaaldelijk, met gebruikmaking van de verklaringen van 's werelds vooraanstaande evolutionisten, de volkomen ONMOGELIJKHEID van de leer aangetoond — en met gebruikmaking van de instrumenten en methoden van de *wetenschap* bewezen hoe volslagen onwetenschappelijk de theorie voor het LEVEN is zonder een LEVENSgever; voor WETTEN zonder een WETgever; voor ONTWERP zonder een ONTWERPER; voor de SCHEPPING zonder een SCHEPPER — en voor de functionering en het *onderhoud* van alle dingen zonder een ONDERHOUDER!

De wetenschap vraagt niet naar het WAAROM. Zoals we zullen zien, zijn die „eenvoudige vragen” in de scheikunde dikwijls zo ingewikkeld, dat de geleerden het veel te druk hebben met het 'HOE' om ooit over de vraag WAAROM na te denken! Bovendien brengt de vraag: WAAROM EEN SCHEPPING? andere vragen met zich mee die aan theologie grenzen en er bestaan wel duizenden verschillende theologische antwoorden op die vraag van 's werelds religies. Geleerden bestuderen en classificeren verschillende verschijnselen en komen door een combinatie van redenering en experiment tot bepaalde conclusies die het verschijnsel dan verklaren.

Vele geleerden zijn tot de „conclusie” gekomen dat er GEEN SCHEPPER GOD is. Terwijl deze geleerden dus telkens weer toegeven dat zij niet op het terrein van de theologie wensen te treden, deinzen zij er toch niet voor terug te trachten de gehele theologie *van de hand te wijzen* zonder er zich in verdiept te hebben!

Waarschijnlijk neemt menig nietsvermoedend student aan dat de meest vooraanstaande voorstanders van de huidige evolutieleer *de Bijbel zorgvuldig hebben bestudeerd* — dat zij ALLE MOGELIJKHEDEN

voor een aannemelijke verklaring voor de wereld, onder ogen hebben gezien. Hij zal er wellicht een vaag vermoeden van hebben dat deze intelligente mensen vinden dat de Bijbel in vele opzichten *tekortschiet* en zich daarom tot de evolutie *als alternatief hebben gekeerd*.

Maar dat is niet het geval.

Vele wetenschapsmensen blijven in gebreke de mogelijkheid van een plotselinge schepping door een SCHEPPER GOD ook maar een ogenblik onder ogen te zien.

Alles wat zij bestuderen — wetten, krachten, energie, de bouwstenen der materie zelf; EN elk levend schepsel, elk fossiel en elk *bewijsstuk* uit het verleden van onze planeet — WIJST ECHTER ONMISKENBAAR OP EEN PLOTSELING BEGIN!

Daarom zegt de wetenschappelijke wereld dat zij zich meer bezighoudt met het „HOE” en het „WAT” dan met het „WAAROM”. Hoe meer de wetenschapsmensen te weten komen, des te meer ontdekken zij echter dat zij zelfs NIETS WETEN van het „hoe” en het „wat” van dit heelal, van onze aarde en het leven daarop!

Aangezien sommige geleerden (geenszins allen) er ZONDER BEWIJS zo op gebrand schijnen om *tot de conclusie te komen* dat er geen God is — lijkt het alsof ze zich *toch* met het „waarom” bezighouden. Ze zeggen alleen in de eerste plaats „waarom niet?”.

De verantwoordelijkheid van geleerden

Heden ten dage staat de industriële toepassing van de verschillende wetenschappelijke ontdekkingen — ons gehele panorama aan technische vondsten — tot aan de knieën in de ongelooflijkste poel van vervuiling die de aarde in de hele geschiedenis besmeurd heeft, en die een

ATOMEN OP DE PUNT VAN EEN NAALD — De foto toont duizenden atomen op de punt van een platina-iridiumnaald. De opname werd gemaakt door Dr. Erwin Müller. Professor Müller bombardeerde de top van de naald met heliumionen. Hij is de uitvinder van de veld-ionenmicroscop, die diep doordringt tot in het hart van de materie. De naaldpunt werd twee miljoen maal vergroot. Elke lichtvlek stelt een enkele atoom of een groep atomen voor.

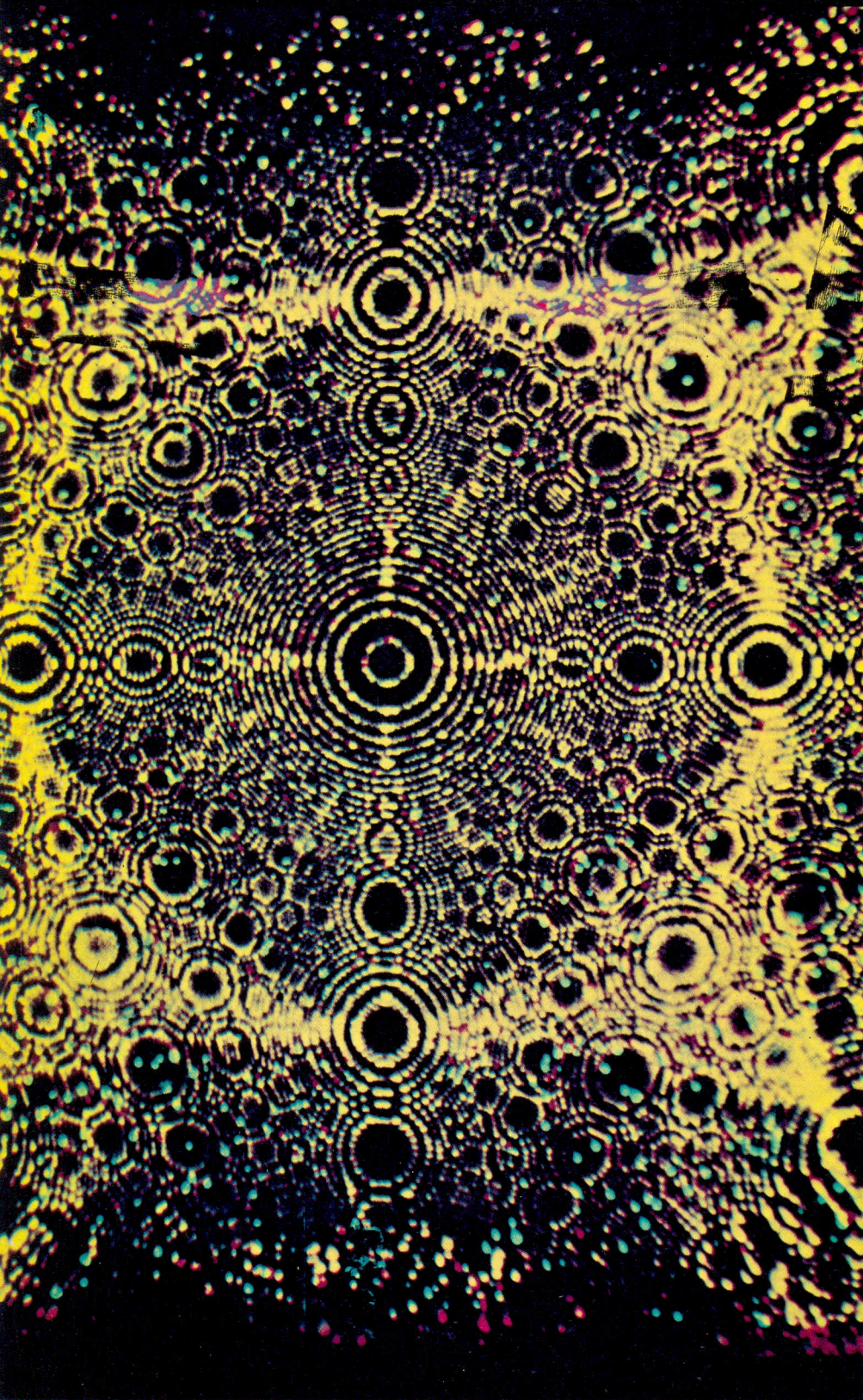

Foto: Müller — Pennsylvania State University

bedreiging vormt voor de ondergang van het menselijk ras — of er nu een kernoorlog komt of niet.

De technologie, de *toepassing* van de wetenschappelijke ontdekking, komt al lang onder verdenking een nieuwe Dagon te zijn. Miljoenen mensen geloven tegenwoordig dat hun modern „wetenschappelijk milieu” een verheven en veredelde levenswijze is.

Tot hun verdriet worden steeds meer van deze zelfde miljoenen mensen zich bewust van het feit dat juist de kern van hun leven hun laatste en meest „wetenschappelijke” In Memoriam zou kunnen worden. De tekst daarvan zou kunnen luiden: „Hier rust de mens, tot ontbinding overgegaan, totaal bedolven onder het niet voor ontbinding vatbare, wetenschappelijk geproduceerde afval, verbrijzeld door kernoorlogen. Hier rust het menselijk geslacht — wetenschappelijk uitgestorven.”

Het is tijd dat de geleerden op hun ONTZAGWEKKENDE VERANTWOORDELIJKEHEID gewezen worden!

Op grond van hun beroep, als groep mensen, hebben de wetenschapsmensen — met hun opvoeding, hun opleiding en met de instrumenten voor studie, onderzoek, meting en proefneming in handen — VAN ALLE MENSEN OP AARDE DE MINSTE AANLEIDING OM GOD TE ONTKENNEN! Toch schijnen zij, in zo veel gevallen, juist dát te doen!

Vele wetenschapsmensen WETEN dat er een God is — en zijn er snel bij te verklaren dat de natuurwetten en de instrumenten van de moderne wetenschap de sterkste bewijzen voor dat feit openbaren. Hoe diepgaand deze mensen speuren naar wat God over het menselijk geslacht heeft GEZEGD — over de reden van zijn bestaan hier — en zijn toekomstig lot, weten wij echter niet.

Centraal bij elke op gang komende discussie over de vraag of er werkelijk een God is of niet, staat de SCHEPPING!

Een uitdaging die beantwoord moet worden

Als er een God is, en als die God de woorden van Romeinen 1:20 heeft geïnspireerd, dan daagt Hij u — en de geleerden — uit, TE KIJKEN NAAR WAT BESTAAT — naar wat GESCHAPEN is.

Hij zegt: „Want Zijn onzienlijke dingen worden, van de schepping der wereld aan, uit de schepselen verstaan en doorzien, beide Zijn eeuwige kracht en Goddelijk-

heid, opdat zij niet te verontschuldigen zouden zijn”.

De geleerden worden uitgedaagd, de MATERIE te bestuderen, dán er achter te komen WAT MATERIE IS en HOE ZIJ FUNCTIONEERT, en te zien of DIT BEWIJST DAT GOD BESTAAT OF NIET.

Laten wij dit dan eens in dit artikel doen.

Laat ons een kijkje gaan nemen in de meest recente wetenschappelijke kennis omtrent MATERIE. Omtrent WAT materie is en hoe zij functioneert. Laat ons eens zien of er een bewijs is voor een LEVENDE, DYNAMISCHE WET – een bewijs voor GOD!

Sinds het laatste deel van de 19e eeuw is de wetenschap tot in de verborgen wereld van het atoom doorgedrongen. Ontdekkingen hebben aangetoond hoe ontzagwekkend, ingewikkeld en wetmatig deze innerlijke wereld in wezen is. Ons gehele bestaan hangt af van de wetmatige functionering van de atoomwereld. Toch nemen we dit als vanzelfsprekend aan.

Men draait het knopje aan de muur om en neemt aan dat het licht zal aangaan. Als dit niet gebeurt, is de onmiddellijke reactie: „De lamp is stuk!”

Men zegt niet: „Ik denk dat de WETTEN die de elektriciteit beheersen, vandaag niet meer functioneren!”

Men kijkt 's ochtends naar de horizon en neemt aan dat de zon zal opkomen. Er is zelfs een oud cliché: „zo zeker als de zon opgaat”, dat duidelijk doet uitkomen hoezeer wij dit als vanzelfsprekend aannemen.

De afhankelijkheid van wetmatigheid

Laat ons eens aannemen dat de wetten die de rotatie van de hemellichamen beheersen op een nacht in gebreke zouden blijven, en dat er de volgende morgen geen zonsopgang zou zijn.

Laat ons eens aannemen dat de wetten die het licht beheersen, plotseling van slag zouden raken. Men draait een lamp van 100 watt aan en krijgt 10 miljoen watt aan elektriciteit (dit is natuurlijk absoluut onmogelijk). Of men controleert de ijskast en ontdekt dat deze niet langer afkoelt maar verwarmt. Men wordt op een zekere morgen wakker en ontdekt dat men in de ruimte zweeft. De „wet van de zwaartekracht” functioneert niet meer normaal.

Het is belachelijk om zelfs zulke gedachten bij zich te laten opkomen. Het bewijst alleen maar hoezeer wij het ordelijk

functioneren van deze aarde en het heelal ALS VANZELFSPREKEND aanvaarden! Maar als deze wetmatigheid niet bestond, zouden wij eenvoudig niet kunnen functioneren of bestaan.

De geleerden aanvaarden en baseren hun theorieën en stellingen op deze ene fundamentele, centrale vooronderstelling – dat alle materie functioneert volgens *vastgestelde wetten*. Anders zouden alle proefnemingen en berekeningen in de natuurkunde, scheikunde, sterrenkunde en in alle andere wetenschappen zinloos zijn!

Elke wáre wetenschap is gebaseerd op deze ene stelling: HET HEELAL WORDT DOOR WETTEN BEHEERST! Het bestaan van uw leven op aarde hangt van dit feit af.

Technologie en wetmatigheid

Hoe wordt een nieuw produkt of ingewikkeld technisch apparaat ontwikkeld? Door eerst de grondbeginselen te ontdekken – de wetten – die de materie en de energie beheersen.

We zijn trots op de technische revolutie van de 20e eeuw. Maar alles wat de mens doet is te trachten om de grondstructuur en de functionering van de fysieke wereld om zich heen volledig te ontdekken en te verklaren. Het gaat er alleen maar om *in HARMONIE te komen met de wetten* die dit heelal beheersen.

Bij voorbeeld: Gooi een stuk steen de lucht in. De weg die de steen volgt, is niet toevallig. Deze weg is al bepaald door hoe hard men het voorwerp gooit, door de temperatuur van de lucht, de windrichting, de omvang van het voorwerp, de werking van de zwaartekracht, de rotatie van de aarde – en een heleboel andere verschijnselen.

Als men alle krachten die het stuk steen zouden beïnvloeden, volledig en grondig zou kennen – en de instrumenten had om deze gevolgen te meten – zou men NAUWKEURIG kunnen voorspellen waar en hoe die steen terecht zou komen!

Teveel om te begrijpen

Heden ten dage trachten de geleerden de beginselen die de materie beheersen te ontdekken en te rangschikken.

Geleerden geven toe dat zij het een lastig terrein van onderzoek vinden. Hoe meer ze ontrafelen, des te meer komen ze voor mysteries en onzekerheden te staan.

Een natuurkundige erkent: „Aangezien de gehele materie uit deze elementaire

deeltjes is opgebouwd, moeten we voor een beter begrip van hun gedrag weten hoe de materie zich in haar totaliteit gedraagt. Daarom moeten de natuurwetten die de elementaire deeltjes beheersen als de *meest fundamentele* wetten beschouwd worden.

„Dit is het terrein in de natuurkunde dat ons OP HET OGENBLIK voor de GROOTSTE RAADSLS plaatst” (*The Laws of Physics – De natuurkundige wetten – Milton Rothman, blz. 17*).

Een andere natuurkundige stelde het als volgt:

„Een diepgaande studie... doordringt ons van het gevoel dat er *in de natuur een komplot is om het de mens onmogelijk te maken* te veel bijzonderheden te weten te komen. Een komplot van de natuur is een wet van de natuur; we kunnen daaraan niet voorbijgaan alsof het van geen belang is. Het is alsof de natuur een ONDOORDRINGBARE MUUR om de kleinste deeltjes heen heeft gebouwd en ons dwingt deze slechts gedeeltelijk te zien, als door spleten in de muur” (*The Structure of the Universe – De structuur van het heelal – Deel I, Smithsonian Treasury of Science, Uitgever Webster P. True, blz. 20*).

Een moeilijke barrière

Een populair wetenschappelijk boek geeft een verklaring voor de koude, harde feiten die de wetenschap moeilijkheden blijken te geven.

„We moeten wijzen op een in de atoomwereld geldende regel, die voor de meeste natuurkundigen de hoop de bodem inslaat dat er ooit nog een werkelijk beeld van een atoom of van een atoomkern te schilderen zal zijn. Die regel heet zelfs het beginsel der onzekerheid... in het kort kwam het erop neer dat er geen enkele mogelijkheid bestaat om elektronen of welke atoomdeeltjes dan ook zuiver te bekijken.

„Elektronen zijn zo klein en lichtgolven in verhouding zo grof, dat elke poging om een elektron in zijn kringloop op te sporen met behulp van lichtgolven, net zo onzinnig is als de poging om met een maatlat de dikte van een vel papier te meten.

„Al zouden we ook nóg zo'n verfijnd meetinstrument gebruiken (en daarvoor zouden X-stralen van zeer korte golflengte nodig zijn) dan nog zou zo'n X-straal bij aankomst toch al een *storing* teweegbren-

gen in de baan van dat elektron" (*Materie*, Kleine Wetenschapserie, Ralph E. Lapp, Perscombinatie N.V. A'dam, blz. 159).

Vorderingen ondanks beperkingen

Ondanks de problemen is de mens veel over het atoom te weten gekomen!

Alleen al door enkele geheimen uit het inwendige van de materie te ontsluiten, is de mens erin geslaagd om computers, transistors, supergeleiders en lasers te ontwikkelen. Het gehele terrein van de micro-elektronica – waarbij een geheel schakelcircuit op een speldeknop kan worden geplaatst – is tot stand gekomen door het spuurwerk van de mens in de wereld van het atoom.

Natuurkundigen hebben talloze vormen van plastic en synthetische materialen vervaardigd die zelfs de meest ontwikkelde mens tot nadenken stemmen. Produkten van saranverpakking, tot filmen, tot met vinyl overtrokken kussens, tot non-stick braadpannen, tot flessen van polytheen, zijn alle het resultaat van de geheimen die de geleerden aan het weerspannige atoom hebben ontfootseld.

Maar ondanks al dit onderzoek, ondanks deze gehele ontwikkeling, ondanks de nieuwe produkten, ondanks de ontdekking van deeltjes, staat de mens nog steeds voor mysteries. Niet alleen achten geleerden het onmogelijk te verklaren WAAR materie vandaan komt en WAAROM zij hier is – zij achten het nu praktisch onmogelijk te verklaren WAT materie in wezen is.

„Het begint er op te lijken”, erkent een schrijver, „dat de vraag WAT materie is, waarschijnlijk niet – althans niet op het ogenblik – op afdoende, definitieve wijze beantwoord zal kunnen worden” (*Matter*, Life Science Library, Ralph E. Lapp, blz. 12).

Wat is materie? De beste gangbare definities

Alle materie in het heelal is uit een betrekkelijk klein aantal basiselementen samengesteld. Zij worden gevormd door de atomen. De kleine atomen zijn op hun beurt opgebouwd uit protonen, neutronen, elektronen en vele andere kleinere deeltjes. Deze deeltjes zijn de bouwstenen van het heelal.

Materie is, menselijkerwijs gesproken, alles wat „ruimte” inneemt. Hoewel deze opvatting, naar we ontdekken, op atomair niveau niet volkomen juist is. Maar alles wat men aanraakt of voelt – het boek

dat men leest, de kleren die men draagt, het voedsel dat men eet, de geur die men ruikt, het water dat men drinkt, de auto die men bestuurt – dit alles is „materie”.

Materie is opgebouwd uit groepen atomen die óf als ionen (geïoniseerde atomen of atomen met een tekort of teveel aan elektronen) zijn gerangschikt, óf als moleculen. Men kan b.v. een klontje suiker in aldoor kleinere brokjes breken – totdat men korrels en daarna poeder krijgt. Ten slotte bereikt men een grens.

Er is een uiterst klein deeltje suiker dat men niet verder kan opdelen zonder de eigenschappen van suiker te vernietigen.

„Reuzen”-statistieken

Natuurlijk kan men een molecule niet met het blote oog zien. Men schat dat een lege melkfles 27 000 000 000 000 000 000 (27 triljoen) luchtmoleculen bevat! Een theelepel met ca. 8 gram water zal ongeveer 9 940 000 000 000 000 000 000 watermoleculen bevatten, aangezien moleculen in vloeibare vorm compacter zijn dan in gasvorm.

Moleculen zijn dus opgebouwd uit atomen.

Een suikermolecule bestaat b.v. uit koolstof-, zuurstof- en waterstofatomen. Men zou veel meer dan een miljoen „middelmatige” atomen naast elkaar moeten plaatsen, om de dikte van een normaal blad papier te evenaren. Men zou veertig miljoen „middelmatige” atomen naast elkaar moeten plaatsen om één centimeter lengte te evenaren. Op het ronde oppervlak van een vernikkelde speld van een naaister kan men 200 000 triljoen nikkelatomen „zien”!

De wereld van het atoom

Het atoom is een reus in vergelijking tot zijn deeltjes. De kern binnen het atoom is nog kleiner, gelegen in het midden van een bol, omgeven door een „zee” van negatief geladen elektronen. Men zou honderdduizend kernen nodig hebben om de diameter van een „middelmatige” atoom te bedekken. Zo'n „typische” kern zou 1/4 000 000 000 000 cm dik zijn.

Als het atoom even groot zou zijn als een schouwburgzaal, zou de kern even klein zijn als een vlieg. Toch bevat de kern 99,9% van de atoommaterie. Een natuurkundige schatte dat als de elektronen van de atomen konden worden losgemaakt – één kubieke cm vaste kernen ongeveer een ton zou wegen!

Met andere woorden, het grootste ge-

deelte van het atoom is „lege” ruimte. Kunt u zich zo iets oneindig kleins voorstellen? Maar dit alles functioneert volgens bepaalde controleerbare wetten. Atomen zijn zo minuscule klein dat er een nieuwe eenheid bedacht moest worden voor het beschrijven van atomaire dimensies. Het is de ångström-eenheid, genoemd naar de Zweedse geleerde die het uitvond. Deze komt overeen met 10^{-8} cm. Dat is ongeveer één honderdmiljoenste van een centimeter. Dit is het cijfer dat wordt gebruikt om de bouwstenen van de schepping te meten.

Atomen zijn uitermate klein. Men zal nooit de hoop kunnen koesteren dat men atomen met het blote oog zal kunnen onderscheiden. Hoewel men met elektronenstralen moleculen van 50 tot 100 ångström-eenheden via foto's voor observatie kan vastleggen. Met de nieuwste typen elektronenmicroscopen kunnen in sommige gevallen deeltjes tot op enkele ångströms worden „gezien”. Het kleinste atoom, waterstof, heeft een straal van slechts 0,37 ångström; de grootste, caesium, heeft een straal van slechts 2,62 ångström. Ongeveer 100 miljoen ångströms komen overeen met één centimeter.

Binnen in een atoom

Geleerden nemen aan dat de kern is opgebouwd uit kleinere, subnucleaire deeltjes! Met de omvang van één van de grotere subnucleaire deeltjes, het proton, zou men er 1 000 000 000 000 van moeten hebben om één centimeter lengte te bereiken.

Het elektron is zelfs nog kleiner en dwarrelt buiten de kern rond. Als de kern van een waterstofatoom tot de grootte van een tennisbal zou worden vergroot, zou het elektron een klein stofdeeltje zeven straten verderop zijn.

Fantastisch genoeg is materie – volgens de geleerden – grotendeels lege ruimte. Sommige natuurkundigen vertellen ons: „Haal de lege ruimte uit de atomen in een mens en hij zou een klein stofje zijn”. De atomen van de aarde, samengevoegd, zouden een bal met een diameter van misschien 800 meter opleveren, in plaats van de huidige diameter van 12 757 kilometer.

In dit oneindig minuscule gebied bestaat een soort heelal (hoewel conventionele woorden en illustraties ontoereikend zijn om de subatomaire verschijnselen te kunnen beschrijven). In dit atoom met een

diameter van 0,00000005 cm zouden misschien wel honderd elektronen kunnen huizen. Deze beschrijven op een exacte, wetmatige manier een baan rond de kern.

Vallen zulke verschijnselen binnen uw bevattingsvermogen? Zulke kleine afmetingen?

Boven het menselijk bevattingsvermogen

De snelheden zijn zo groot, de afmetingen zo minuscuul dat een volledig begrip van de hoofdstructuur van het atoom buiten het bereik van de geleerden ligt.

Eén deeltje, dat niet zo lang geleden werd ontdekt, heeft een levensduur van slechts één tienduizendste van een miljoenste van een miljoenste van een miljoenste seconde! Dit is tienmaal de levensduur van gelijksoortige deeltjes.

Dit staat zo ver buiten het bereik van het menselijk bevattingsvermogen dat geen natuurkundig model het atoom adequaat kan weergeven.

Omstreeks 1960 hadden de geleerden ongeveer 34 subatomaire deeltjes gerangschikt. Ze waren op fotografische platen en in nevelkamers geobserveerd.

Sindsdien zijn de natuurkundigen erin geslaagd nog krachtiger instrumenten voor het splijten van kernen te construeren. Er zijn aanwijzingen dat er nog meer deeltjes zijn. Tegenwoordig zou – al naargelang van het laboratorium dat de telling uitvoert – het aantal deeltjes wel tot de HONDERD kunnen oplopen!

Problemen voor de natuurkundigen

Een natuurkundige vatte dit enigszins verwarde beeld samen door op te merken:

„Om de beginneling nog verder in verwarring te brengen, wordt als vaststaand aangenomen dat atoomdeeltjes als vaste lichaampjes kunnen worden behandeld en tegelijkertijd als een soort golven.

„In vele opzichten bevindt de fysica der elementaire deeltjes zich op het ogenblik op een kruispunt. Het zal vermakelijk zijn de geleerden zich in bochten te zien wringen om de waarneming aan de theorie aan te passen, om nieuwe waarnemingen te vinden die bijdragen tot de opbouw van een adequater model.

„Merkwaardig genoeg is er heden ten dage – hoewel velen natuurkunde een exacte wetenschap noemen – MEER VER-

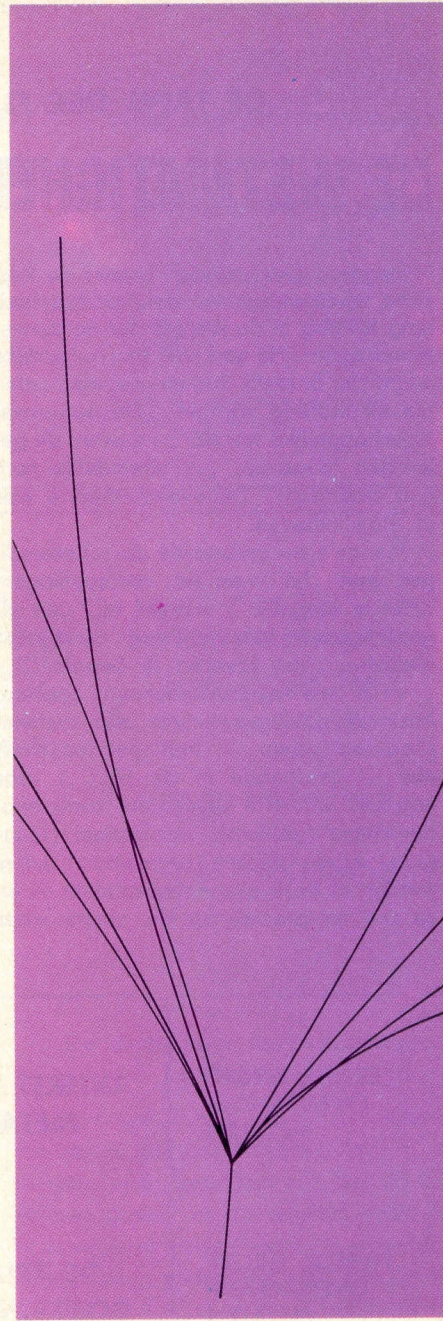
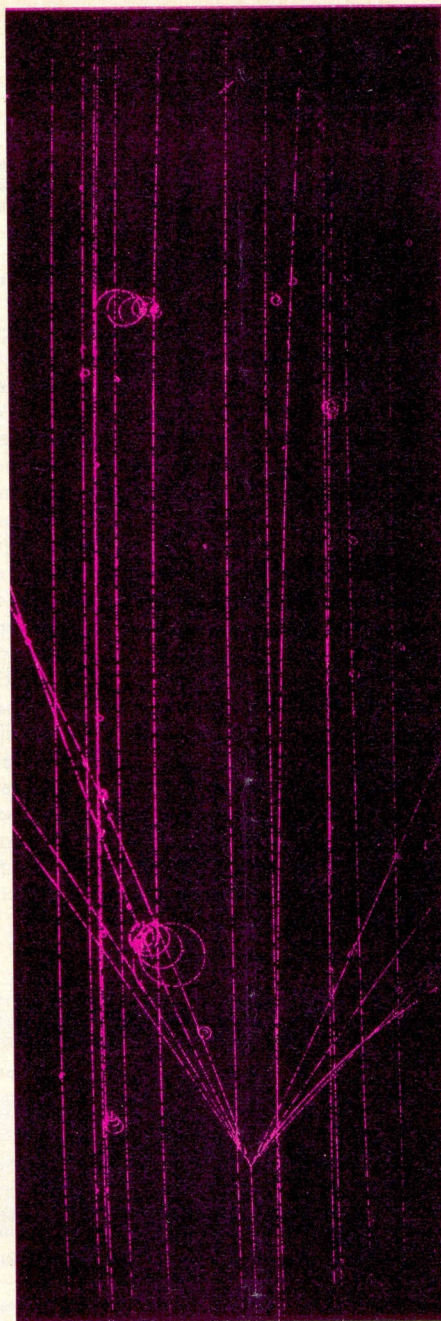

Foto: Brookhaven National Laboratory

EEN KIJKJE OP ELEMENTAIRE DEELTJES — Links: Een proton komt in een nevelkamer in botsing met een deeltje dat „antiproton” wordt genoemd. De massa van beide deeltjes wordt volkomen vernietigd en omgezet in nieuwe deeltjes, mesonen genaamd. Rechts: Een vereenvoudigde tekening van de hand van een tekenaar.

WARRING DAN ZEKERHEID op het terrein van de kerndeeltjes” (*Frontiers of Nuclear Physics* – Grenzen van de kernfysica – Walter S. Houston, blz. 5).

Zijn er slechts drie hoofddeeltjes – het proton, neutron en elektron? Zijn er meer dan 100? Is er zo iets als een Periodieke Tabel van de DEELTJES – zoals er een voor de scheidkundige elementen is? Hoe staat het met de veronderstelde maar nog niet

ontdekte subeenheid van het proton en neutron – de „quark”? Bestaat het?

Deze zijn nog onbekend, terwijl de natuurkundigen hard ploeteren om een glimp van deze fantastische wereld van het atoom op te vangen.

De grote rangschikking

Het heelal is opgebouwd uit miljarden verschillende voorwerpen. Toch zijn deze

DE TAFEL DER ELEMENTEN ONTHULT DE WETMATIGHEID VAN DE MATERIE

Honderd jaar geleden bracht de Russische scheikundige Mendelejew opschudding teweeg in de wereld der natuurwetenschappen. Hij had juist een *natuurlijke* volgorde ontdekt tussen de elementen die de materie vormen. „De natuurwetenschappelijke wereld”, moesten de geleerden toegeven, „is uiteindelijk toch niet chaotisch!” De evolutietheorie was in moeilijkheden.

Mendelejew verbaasde de scheikundigen met zijn vreemde voorspellingen. „Het is mogelijk”, schreef hij, „de eigenschappen van nu nog **ONBEKENDE** elementen van tevoren te bepalen”.

Vele wetenschapsmensen spotten. Maar Mendelejew liet in zijn systeem plaatsen open — met het opschrift *eka*... (volgende in de rij...) voor nog niet ontdekte elementen, zoals *eka-aluminium* (gallium), *eka-borium* (scandium) en *eka-silicium* (germanium). Later werden al deze elementen ontdekt — en ze passen precies op de plaats waar

Mendelejew had gezegd dat ze thuishoorden.

Er was geen twijfel meer mogelijk. Wetten beheersen de materie. Tegenwoordig zijn er tenminste 104 elementen bekend. Ze zijn gerangschikt in de „Periodieke Tabel” hiernaast. De elementen kunnen precies gerangschikt worden met een nummer dat overeenkomt met het aantal protonen dat ze bezitten. Bovenaan in de tweede kolom heeft b.v. borium vijf protonen; koolstof heeft er zes. De elementen geven verder *periodiek* een herhaling van hun eigenschappen te zien. Zo zijn b.v. de elementen 2, 10, 18, 36, 54 en 86 een familie van gassen die zich normaal niet met andere elementen verbinden. Enige tijd lang dacht men dat ze volkomen inert waren en ze werden daarom als „*edele*” gassen betiteld. In de laatste paar jaar is door research komen vast te staan dat deze gassen zich onder de juiste omstandigheden met sommige andere elementen kunnen verbinden.

ZELDZAME AARDMETALEN — (57-71)

ZWAARSTE METALEN — ACTINIDEN (89-104)

57 Lanthanium	89 Actinium
58 Cerium	90 Thorium
59 Praseodymium	91 Protactinium
60 Neodymium	92 Uranium
61 Promethium	93 Neptunium
62 Samarium	94 Plutonium
63 Europium	95 Americium
64 Gadolinium	96 Curium
65 Terbium	97 Berkelium
66 Dysprosium	98 Californium
67 Holmium	99 Einsteinium
68 Erbium	100 Fermium
69 Thulium	101 Mendeleevium
70 Ytterbium	102 Nobelium
71 Lutetium	103 Lawrencium

EERSTE GROEP
OVERGANGS-
METALEN

UITERST HARDE
METALEN

TWEDE GROEP
OVERGANGS-
METALEN

„DE TRIADEN”,
GOEDE MENGERS

DERDE GROEP
OVERGANGS-
METALEN

EDELE METALEN
GEWONE METALEN

21 Scandium	39 Yttrium	71 Lutetium	104 Ekahafnium *		
22 Titanium	40 Zirconium	72 Hafnium			
23 Vanadium	41 Niobium	73 Tantalum			
24 Chroom	42 Molybdeen	74 Wolfram			
25 Mangaan	43 Technetium	75 Rhenium			
26 IJzer	44 Ruthenium	76 Osmium			
27 Kobalt	45 Rhodium	77 Iridium			
28 Nikkel	46 Palladium	78 Platina			
29 Koper	47 Zilver	79 Goud			
30 Zink	48 Cadmium	80 Kwik			
5 Borium	13 Aluminium	31 Gallium	49 Indium	81 Thallium	
6 Koolstof	14 Silicium	32 Germanium	50 Tin	82 Lood	
7 Stikstof	15 Fosfor	33 Arsenicum	51 Antimoon	83 Bismut	
8 Zuurstof	16 Zwavel	34 Selenium	52 Tellurium	84 Polonium	
1 Waterstof	9 Fluor	17 Chloor	35 Broom	53 Jodium	85 Astatium
2 Helium	10 Neon	18 Argon	36 Krypton	54 Xenon	86 Radon
3 Lithium	11 Natrium	19 Kalium	37 Rubidium	55 Caesium	87 Francium
4 Beryllium	12 Magnesium	20 Calcium	38 Strontium	56 Barium	88 Radium

- ◀ BORIUMFAMILIE
- ◀ KOOLSTOFFAMILIE
- ◀ STIKSTOFFAMILIE
- ◀ ZUURSTOFFAMILIE
- ◀ HALOGENEN
- ◀ INERTE GASSEN
- ◀ ALKALIMETALEN
- ◀ AARDALKALIMETALEN

*Dr. Albert Ghiorso van het Lawrence Radiation Laboratory heeft de meest overtuigende resultaten bereikt bij het identificeren van isotopen van element 104.

fantastisch genoeg samengesteld uit betrekkelijk weinig elementen (zie de Periodieke Tabel hiernaast).

Op hun beurt zijn deze elementen opgebouwd uit atomen, waarvan de aantallen neutronen, protonen en elektronen variëren. De materie is dus louter een wetmatige RANGSCHIKKING van deze deeltjes: Protonen met positieve elektrische ladingen, elektronen met negatieve elektrische ladingen en neutronen zonder lading.

Materie kan beschouwd worden als energie. Het is alsof een onbeschrijflijke hoeveelheid kracht op een wijze die het verstand te boven gaat in eindeloze op elkaar inwerkende en met elkaar verbonden patronen zó zijn gerangschikt, dat alle „materie” opgehoopte kracht is. Maar dit is ook geen toereikende verklaring. Hoe? Wanneer? Waarom?

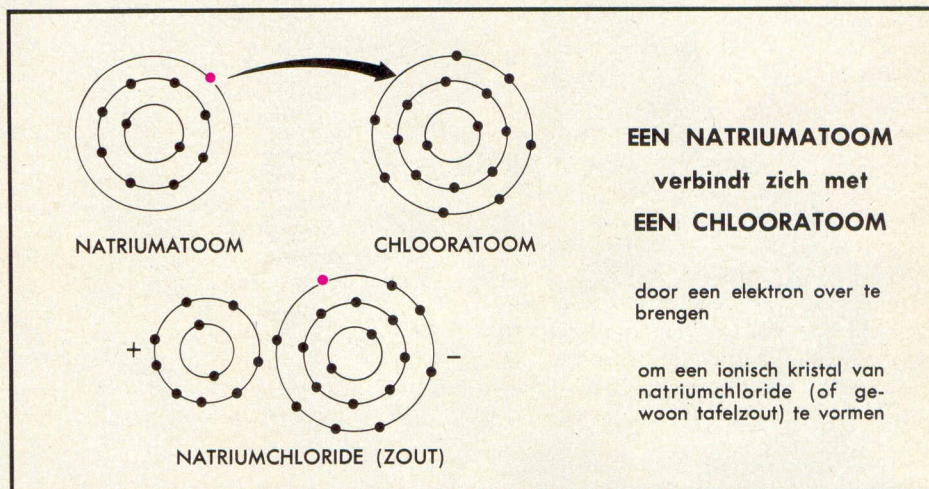
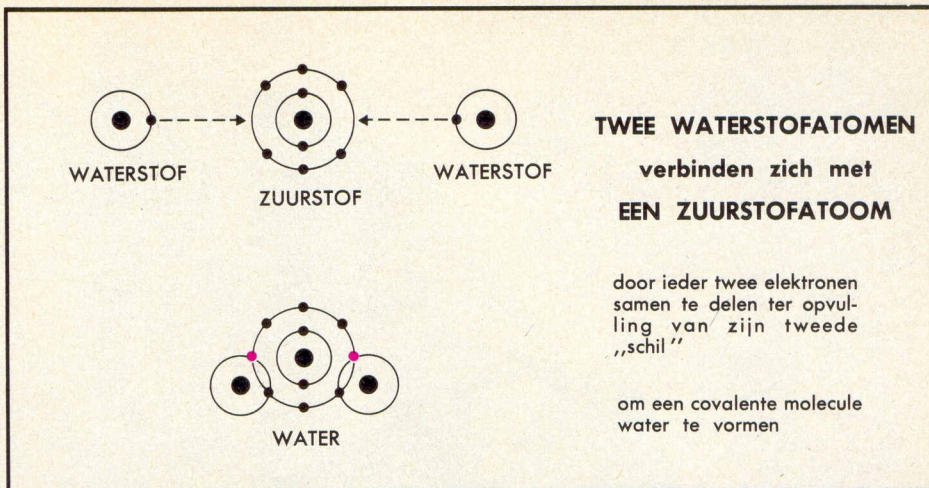
Moeten we „vermijden” op het terrein van de „theologie” te treden als we telkens weer door de instrumenten van de *wetenschap* zelf tot de totaal onontkoombare conclusie komen dat alleen een Hoogste, ALMACHTIGE, SCHEPPER-HEERSER – met zo’n ontzagwekkende geest en zo’n kolossale macht dat wij het niet kunnen vatten – dit alles SCHIEP en het door Zijn MACHT doet functioneren?

De formatie van materie

Laten we beginnen met waterstof. Er bevindt zich één proton in de kern. Voeg er één proton, twee neutronen en een elektron bij en men heeft helium. Voeg er nog een proton, twee neutronen en een elektron bij en men heeft lithium. Uiteindelijk zouden alle 104 bekende elementen verkregen worden door eenvoudig protonen en neutronen aan de kern, en negatief geladen elektronen aan de ruimte die de kern omgeeft, toe te voegen. De elektronen zullen zich met exact gedefiniëerde verhoudingen van energie om de kern rangschikken.

Laat ons met een voorbeeld toelichten hoe materie is opgebouwd. Heeft u zich ooit afgevraagd wat zand is? Zand bestaat hoofdzakelijk uit kiezelzand... een samenstelling van silicium en zuurstof. De formule voor zand is SiO_2 . In huis-tuin-en-keuken-taal verenigt één atoom silicium (Si) zich met twee waterstofatomen om één substantie te vormen die wij als zand kennen.

Water (H_2O) is louter een „covalente”

verbinding tussen twee waterstofatomen en één zuurstofatoom. Hier worden de elektronen die de verbinding tot stand brengen, *gelijk opgedeeld* tussen de atomen.

Een ander belangrijk bindingstype – de ionen-verbinding – wordt geïllustreerd met tafelsalz. Het is opgebouwd uit natriumatomen (Na) en chlooratomen (Cl).

Het aantal neutronen – de derde bouwsteen de materie – kan binnen een element variëren. Een bijzonder type atoom, d.w.z. met een specifiek aantal elektronen, protonen en neutronen, wordt een isotoop genoemd. Vandaar dat koolstof als verscheidene isotopen kan bestaan, n.l. koolstof-12, koolstof-13 en koolstof-14. Dit zijn koolstofisotopen, met een atoomgewicht van 12, 13 en 14. Elk heeft het atoomnummer 6 (d.w.z. het aantal protonen in de kern bedraagt 6), maar verschilt van aantal neutronen. Daarom moet koolstof-12 zes neutronen, koolstof-13 zeven en koolstof-14 acht neutronen hebben. De kern van ieder atoom vertoont precisie en ordelijkheid.

De reden voor rangschikking onbekend

„De rangschikking van vaste stoffen is een nogal verbazingwekkend feit in de natuur. Natuurkundigen zijn aan dit feit gewend geraakt en ze vergeten vaak dat ze *in wezen niet weten waarom* atomen zich ordelijk rangschikken” (*Crystals and Crystal Growing* – Kristallen en Kystalvorming, – Alan Holden en Phylis Singer, blz. 25).

Toch onderscheidt de RANGSCHIKKING, meer dan enige andere eigenschap, de vaste stoffen van gassen en in bepaalde mate van vloeistoffen. Vaste stoffen hebben een exacte structuur.

Neem bij voorbeeld mica.

Men kan elke brok mica het ene blad na het andere afscheuren. De conclusie is duidelijk, dat de atomen in mica in grote bladen zijn gerangschikt.

Evenzo met zout.

Los zout op en laat het water verdampen. Het zout krijgt de vorm van kubussen. Het is heel duidelijk dat de sodium- en chloorionen in kleine kubussen zijn gerangschikt.

De splijtingseigenschappen van minera-

HEXAGONAAL (ROMBOÏDAAL)
— KWARTS

Zeven kristalstelsels

tonen de rangschikking in de wereld der materie!

HEXAGONAAL — VANADINIET

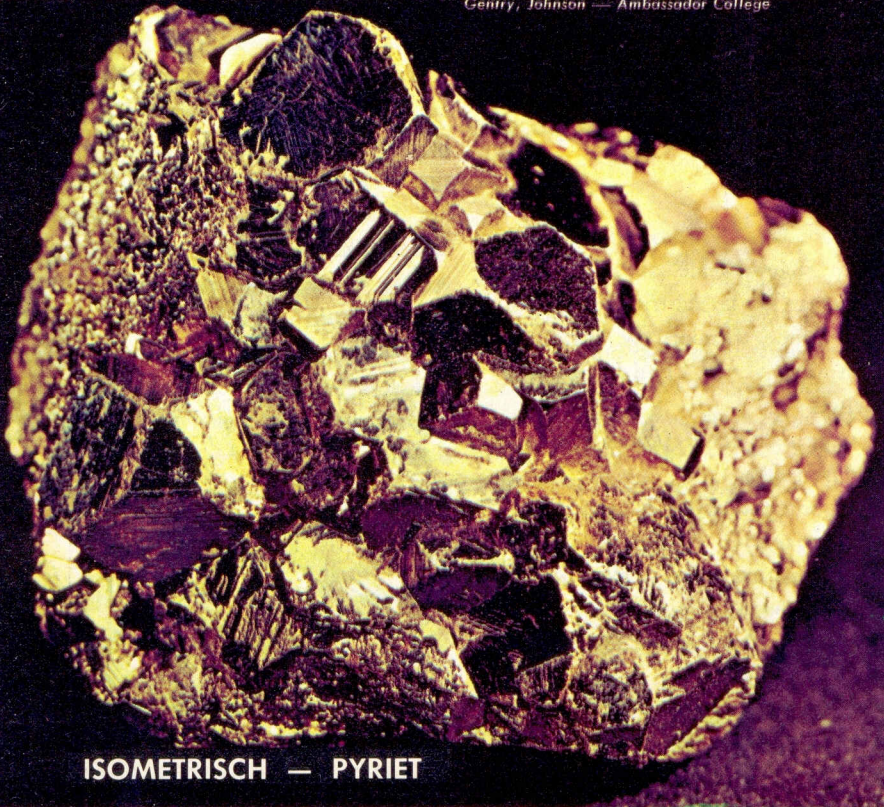
TETRAGONAAL — WULFENIET

TRICLIEN — MICROCLIEN

KRISTALSTRUCTUUR — Het overgrote deel van de vaste stoffen zijn uit kristallen opgebouwd. Op grond van hun verbazingwekkende regelmaat kunnen kristallen in zeven stelsels worden verdeeld. (Sommige gezaghebbende geleerden, die slechts zes stelsels erkennen, erkennen wél twee gelijkwaardige onderverdelingen van het hexagonale stelsel.) Deze zeven stelsels kunnen weer in 32 bepaalde klassen worden onderverdeeld. Op deze twee bladzijden worden zeven verschillende mineralen getoond. Elk mineraal is uit atomen opgebouwd die in één van de zeven kristalstelsels passen. Pyriet is b.v. een mineraal in het isometrische stelsel.

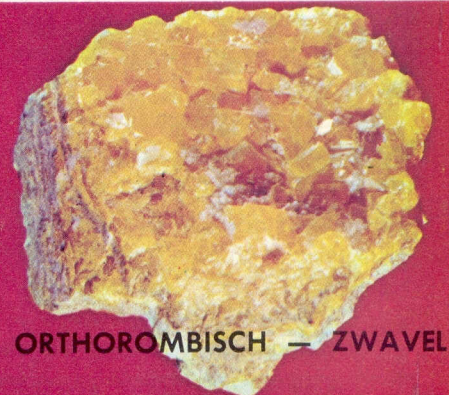
Gentry, Johnson — Ambassador College

ISOMETRISCH — PYRIET

MONOCLIEN — ORTHOCLASE

ORTHOROMBISCH — ZWAVEL

len zijn afhankelijk van de atomaire rangschikking. Mica zal altijd in grote bladen „splijten”. Aangezien dit in ieder deel van een brok mica kan plaatsvinden en dit afscheuren vatbaar is voor herhaling in een bepaalde richting, is het heel duidelijk dat er de een of andere *onzichtbare bouwsteen* is waaruit het mineraal is samengesteld. De splijtingseigenschappen zijn de *uitwendige kenmerken* van een inwendige ordelijke rangschikking der atomen.

De verschijnselen van organisatie

Op het eerste gezicht zou men kunnen aannemen dat er meer soorten wanorde dan orde bestaan. Maar in feite is er maar één soort wanorde. Het is als met de eindeloze berg papier op een bureau. Er is slechts één „stapel”, maar totaal door elkaar. Om deze papieren toegankelijk en bruikbaar te maken moet men ze in goed geordende stapeltjes schikken.

Maar dit schikken gaat nu eenmaal niet „uit zichzelf”. Een stapel papier *schikt zichzelf niet automatisch* op een bureau.

Men zou z'n leven lang wel papieren van een vol bureau de lucht in kunnen gooien en deze NOOIT kunnen ordenen zoals men dit zou wensen. Men zou de ene lading bakstenen na de andere tot in eeuwigheid kunnen uitstorten. Ze zouden zichzelf eenvoudig nooit samenvoegen tot een gebouw.

Toch zijn vaste stoffen *geordend*. Ze kunnen samengepast worden in de vorm van voorwerpen. Er is een *brein* voor nodig om een bureau vol papieren op te ruimen. Er moet een brein en er moeten handen zijn om bakstenen te ordenen volgens een bouwplan voor een huis.

Er moest het BREIN VAN GOD zijn voor het ontwerpen van afgebakende wetten (nauw verbonden met de inherente eigenschappen van elke vaste stof) om de atomen op te bouwen die de basis van de materie vormen.

Er is eenvoudig geen manier om de kenmerkende vorm of „gewoonten” van kristallen te verklaren zonder de hand van God.

Regelmaat — bewijs van de Schepping

De uitwendige vorm van kristallen toont de inwendige regelmatige opbouw aan. Als men b.v. steen na steen in

regelmatige volgorde zou opstapelen, zou men een bepaald gevormd massief blok tot stand brengen. De uiteindelijke vorm brengt ieder van deze — behoorlijk geplaatste — bakstenen tot uitdrukking.

Zou een stapel bakstenen zich bij toeval kunnen ordenen? Zou materie zich bij toeval kunnen ordenen? Een schrijver erkent:

„Het is denkbaar dat het opstapelen van de stenen zonder een bepaald plan aan te houden toevallig kan leiden tot een uitwendig regelmatige vorm. Als men echter honderden van zulke stapels zou aantreffen met hetzelfde uitwendige voorkomen en alle samengesteld uit stenen met dezelfde afmeting en vorm, dan zou men *onmogelijk* kunnen aannemen dat dit toevallig is: alles moet volgens een bepaald plan zijn opgebouwd” (*Dana's Manual of Mineralogie* — *Dana's Handboek der Mineralogie* — 17e druk, blz. 10 & 11).

Toch is dat precies wat de aanhangers der evolutieleer willen dat u aanneemt — dat de rangschikking der materie uit zichzelf is ontstaan.

De Grote zeven

De meeste delfstoffen — ongeveer 1500 tot 2000 gewone stoffen — zijn uit kristallen opgebouwd. Zelfs zulke ongewone dingen als tanden, eierschalen, textielvezels en luciferstokjes hebben kristalpatronen. Ieder kristal is slechts een opeenhoping of massa van atomen. En het fantastische van alle kristallen is dat ieder gehoorzaamt aan een bepaalde architectonische rangschikking.

Transistorradio's, T.V.-toestellen, lasers en andere ingewikkelde apparaten zijn afhankelijk van de kristalstructuur. Wonderbaarlijk genoeg behoort elk kristal tot één van de zeven fundamentele kristalstelsels.

Hier volgen de zeven stelsels met een voorbeeld van elk:

1. het isometrische (zelfde afmetingen) — diamant
2. het tetragonale (vier hoeken of vier gelijke zijden) — tin
3. het rombische (met rechte hoeken) — zwavel
4. het monocliene (één scheef vlak) — rietsuiker
5. het tricliene (drie scheve vlakken) — boorzuur

6. het hexagonale (zes gelijke zijden)

— zink

7. het trigonale (rombohedraal)

Het zesde stelsel wordt gewoonlijk in twee gelijkwaardige categorieën ingedeeld — trigonaal en hexagonaal — waardoor er volgens sommigen in totaal zeven stelsels zijn.

De hoofdstelsels zijn weer onderverdeeld in tweëndertig klassen. Elke klasse kan wiskundig worden bepaald door het mogelijk aantal manieren waarop de groepen atomen zichzelf kunnen rangschikken.

Maar door welke *wet* vindt deze rangschikking plaats? Hoe heeft deze rangschikking zich in de materie ingebouwd?

Het hiaat in de wetenschap

Waarom nemen elektronen, protonen en neutronen de vorm aan die ze hebben? Wat zijn deze deeltjes in feite? Wat zijn de krachten die diep in de kern „werken” en hen doen functioneren? Door welke *wetten* functioneren deze krachten? Hoe kwamen deze deeltjes op grond van zulke wetmatige principes te functioneren? Waarom richt materie zich naar onbuigzame wetten?

Dit zijn alle onbeantwoorde vragen. En zelfs als ze beantwoord zouden worden, zou het slechts op nog overtuigender wijze bewijzen dat de *fundamentele wetten* aan alle materie haar vorm geeft.

Zou het bestaan van materie het gevolg kunnen zijn van stom toeval of een gril? De ingewikkelde bouwstenen, de verbaazingwekkende wetten die hen beheersen, het onderling verband en de onderlinge afhankelijkheid van al deze deeltjes zijn veel te ingewikkeld om „geleidelijk ontstaan” te zijn. Zo'n onwetenschappelijke gissing is eigenlijk een *belediging* van het menselijk intellect!

U bent hier. U leeft — u bestaat — En u bent ook uit zo veel „materie” opgebouwd. U bent een levend, denkend organisme met een stofwisseling — en er is een DOEL in uw leven! U bent hier met een *reden!*

Het wordt hoog tijd dat u begreep waarom!

Al deze wetten moeten op *één moment* in werking zijn gesteld, tegelijk met de schepping der materie. Er is nu eenmaal geen andere logische verklaring. □

Egyptes grote gok...

DE ASWAN- DAM

Geplaatst tegenover hongersnood en hongerdood in de nabije toekomst, heeft Egypte naar wat men beschouwt, zijn troefkaart uitgespeeld — een gok op de Nasser-dam om de natie te redden. Nu ontdekken deskundigen dat Egyptes grootste gokspel wel eens de geschiedenis zou kunnen ingaan als de meest tragische fout die dit land ooit gemaakt heeft.

door Paul W. Kroll

DE NASSER-DAM, in de wandeling de Aswan-stuwdam genaamd, staat daar in de naakte woestijn van Boven-Egypte als een betonnen monument van 's mensen kunnen.

Het geeft aan Egypte, een arm land, de grootste rotsgevlude stuwdam ter wereld en aan Noord-Afrika het op één na grootste door de mens aangelegd meer. (Het Karibameer in Zambia is het grootste.) De Sovjetunie ontving voor een waarde van meer dan vijfhonderd miljoen dollar aan propaganda — haar aandeel in het 1,2 miljard dollar-project.

De voordelen van Aswan

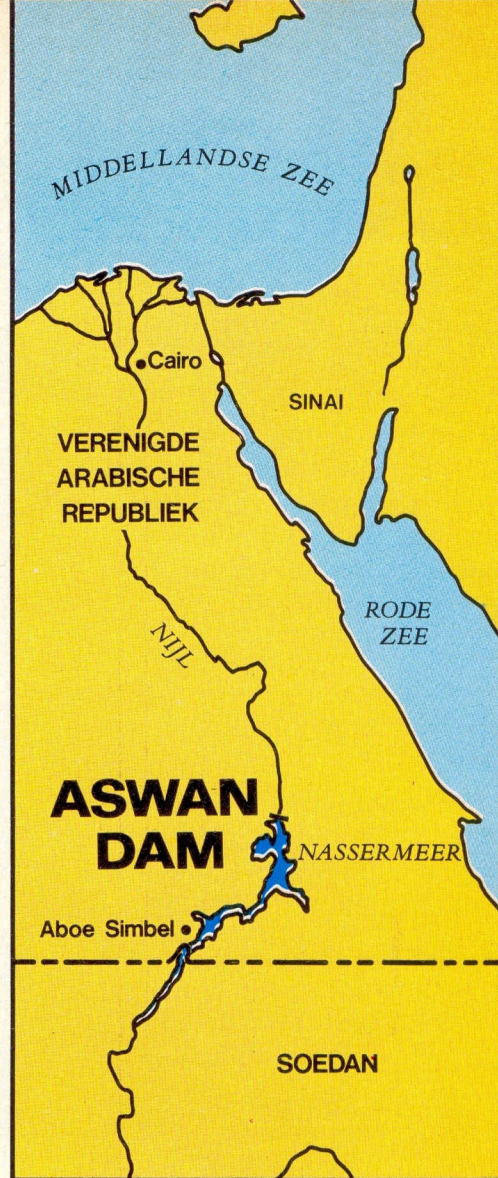
De Nasser-dam werd in de zomer van 1970 voltooid, nadat de bouw ervan elf jaar in beslag had genomen. Maar de „officiële” inhuldigingsplechtigheid vond pas in januari 1971 plaats. Moskou zond president Nikolai Podgorny om met de Egyptische president Sadat op de blijde

plechtigheid aanwezig te zijn. Beide staten lieden wensten elkander geluk met de massale inspanning die zij tezamen geleverd hadden.

Op het eerste gezicht bleken zowel de Egyptenaren als de Sovjets reden te hebben zich te verheugen. (Enkele van de pluspunten die aan de Nasser-dam toegekend worden vindt u in de tabel op de volgende bladzijde.) Wanneer men deze allemaal goed overweegt lijkt er inderdaad geen twijfel te bestaan dat de bouw van de Nasser-stuwdam de juiste — en de vereiste — medicijn voor Egypte is.

Maar paradoxaal genoeg zou de dam wel eens een van de rampspoedigste ondernemingen voor het Egyptische volk kunnen zijn.

Dit kan ontstellend klinken na slechts een korte opsomming van de voordelen van de dam. Jammer genoeg zouden de nadelen wel eens zwaarder kunnen wegen dan welk voordeel ook.

De weëen van Egyptes voedselproductie

Het dient echter toegegeven te worden dat Egypte tegenover een voedsel- en bevolkingscrisis van een niet te onderschatten omvang kwam te staan.

Egypte heeft tegenwoordig een bevolking van 34 miljoen zielen. Men verwacht dat zij in minder dan een kwart eeuw zal VERDUBBELEN. Het lijkt wel dat niets de onverbiddelijke toevloed van Egyptische baby's kan stuiten! De jaarlijkse toename van kleine Egyptenaartjes is als volgt: In 1947 — 340 000; in 1964 — 800 000; in 1971 — misschien een toename van 1 miljoen.

Laten we nu de voedselproductie eens bekijken. In 1965, toen de uitwerkingen van de Nasser-dam nog niet voelbaar waren, moest Egypte 30,2 percent van zijn voedingsmiddelen invoeren. De bevolking bedroeg toen minder dan 32 miljoen.

Hoe, zo vroegen de Egyptenaren zich

BEWEERDE VOORDELEN VAN DE ASWAN-DAM

- De turbines van de stuw-dam leveren reeds de helft van Egyptes totale produktie aan elektriciteit. Uiteindelijk zal de dam 10 miljard kW per jaar aan goedkope elektriciteit leveren.
- De dam zal ongeveer 500 000 ha extra land irrigeren.
- Ongeveer 280 000 hectare grond kan nu op meer intensieve manier bebouwd worden — en twee tot drie oogsten per jaar leveren.
- Soedan zal zijn huidig bouwland kunnen verdrievoudigen.
- De dam heeft een plotse-linge levendigheid van industriële projecten doen ontstaan. In de nabijheid wordt nu de grondslag gelegd voor verdere industriële ontwikkeling.
- Egyptische functionarissen hopen dat de dam met de pyramides zal kunnen wedijveren als trekpleister voor buitenlandse toeristen.
- Egyptische economen schat-ten dat de dam het nationale inkomen zal verdubbelen.
- De stuwdam zal andere projecten zoals wegenbouw aanmoedigen en vele werkge-legenheden bezorgen voor Egyptes snelgroeiende bevolking.
- Egypte kan nu in zijn eigen behoeften aan maïs voorzien. In 1970 voerde het voor een waarde van 700 000 gulden aan rijst uit.

af, zal het land dan in het begin van de jaren 90 een bevolking van meer dan 64 miljoen zielen kunnen voeden?

Aangezien slechts 3,6% van Egypte uit land bestaat dat geen woestijn is, waren de Egyptenaren van mening dat zij de koe bij de horens moesten vatten. Ahmed Morshidy, Egyptes onderminister voor planning, verklaarde: „Sommige deskundi-gen kunnen misschien over de prijs die we voor de dam betaald hebben redetwis-ten, maar voor de meesten van ons was er geen andere oplossing. *Het project was een kwestie van pompen of verdrinken.*”

Egypte en de Sovjetunie besloten dat het tijd was om in te grijpen en de fundamentele ecologische structuur van Egypte te veranderen. Russische en Egp-tische bulldozers duwden Egypte de 20^e eeuw in.

Heeft het project zijn doel werkelijk bereikt? Was er een doeltreffender manier om de hongerige Egyptische magen te voeden?

Laten we even naar de andere resultaten van de dam kijken — en naar de weg die Egypte verkoos in te slaan.

Gevreesde bloedziekte

Toen Egypte besloot met het project van wal te steken, was het zich er wel van bewust dat het misschien een monster van Frankenstein ging bouwen. Een van de zwaarste overwegingen betrof de tragi-sche bloedziekte — bilharziosis.

Bilharziosis staat als de gesel van de Nijl bekend. Deze bloedziekteplaag heeft Egypte eeuwenlang geteisterd. Men heeft eieren van de parasiet aangetroffen in de nieren van mummies die dateren uit de twintigste dynastie.

Op het ogenblik heeft deze ziekte in het Midden-Oosten 20 miljoen mensen aangetast en eveneens meerdere miljoenen mensen in andere delen van Afrika, Azië en Latijns-Amerika.

De ziekte ondermijnt de energie van het slachtoffer en tast vitale organen aan. Een deskundige van de Wereld-Gezondheidsorganisatie beschrijft deze bloedziekte als volgt: „Bilharziosis brengt het slacht-offer tot op de rand van het graf en terwijl hij in deze verzwakte toestand verkeert, wordt hij door een andere ziekte over de rand gestoten”.

Overall in Afrika waar grote dammen gebouwd werden, begon bilharziosis door te dringen en zich te verspreiden.

Bij onafgebroken irrigatie en groot-

scheepse bevoeiingssystemen verspreidt de ziekte zich op alarmerende wijze. Steeds meer huisjesslakken dringen door tot in het stille, traag stromende, warme water dat nu in de secundaire en tertiaire kanalen en sloten aanwezig is en het irrigatiewater naar het bouwland voert. (De ziekte wordt overgebracht door bepaalde soorten Afri-kaanse huisjesslakken, de dragers van de parasitische ingewandswormen die bilhar-ziosis veroorzaken.)

Beschikbare cijfers tonen aan dat wan-neer projecten voor onafgebroken irrigatie ingevoerd worden, de ziekte op dramati-sche wijze toeneemt — en dat zij dan gewoonlijk een gedeelte en soms meer dan de helft van de bevolking besmet. *Soms wordt bijna de gehele bevolking in een bepaald gebied door de ziekte aangetast.*

De Aswan-stuwdam was hierop geen uitzondering.

Vóór de bouw van de dam hield de eeuwenoude eenvoudige irrigatietechniek in Egypte het binnendringen van huisjes-slakken grotendeels beperkt tot een bepaald seizoen. Als een gevolg hiervan werd de ziekte enigermate in bedwang gehouden. Maar dit zal nu niet langer het geval zijn.

In 1969 schatte de Wereld-Gezondheids-organisatie (WHO) dat zes miljoen Egp-tenaren méér door de ziekte getroffen zouden worden wanneer het irrigatiepro-ject van de Aswan-dam werkelijk op dreef zal komen.

Reeds kost de ziekte aan Egypte meer dan 700 miljoen gulden of 10 miljard frank per jaar aan verloren werkuren en genees-kundige zorgen. Volgens een bepaalde deskundige is bilharziosis het belangrijkste gezondheidsprobleem van de Verenigde Arabische Republiek en tast het ongeveer 40 percent van de bevolking aan. In Onder-Egypte is ongeveer 70 percent van de bevolking aangetast. In sommige dor-pen is het cijfer 100 percent.

Hoe ziet de toekomst eruit?

Het tragische verband tussen dammen en epidemieën

Huisjesslakken hebben de aanval van de moderne chemische middelen overleefd en het irrigatieproject van de Aswan-stuwdam werkt hun vlugge voortplanting in de hand.

Sommige autoriteiten zijn van mening dat alleen al de verspreiding van bilharzio-sis mogelijk de voordelen van de dam teniet zullen doen. Zo veroorzaakt de ziekte bijvoorbeeld grote vermoeidheid.

TAFERELEN BIJ ASWAN-DAM

— Boven: Sovjetpresident Podgorny (links) met de Egyptische president Sadat (rechts) bij de Aswan hydro-elektrische krachtcentrale. Onder: De stand van de werkzaamheden bij de Aswan-dam tegen eind 1967.

Foto's: Sov.

Het gevolg zou kunnen zijn dat de landbouwproductie DAALT in plaats van verhoogd wordt doordat de landbouwers op veel minder efficiënte manier werken.

In Egypte werden de meeste werkkrachten voor bouwprojecten en de landbouw traditioneel door Boven-Egypte geleverd waar bilharziosis heel weinig voorkwam.

Een andere kwestie is die van de rekruten van het Egyptische leger. Zowat 22 percent van de rekruten van Onder-Egypte werden de laatste 20 jaar tengevolge van lichamelijke gebreken geweigerd. In Boven-Egypte waren het er maar 3 percent die bij de keuring faalden. De reden? Parasitologen en andere specialisten geloven dat het verschil grotendeels voortspuit uit het hoge percentage aan bilharziosis-besmetting in Onder-Egypte.

De Aswan-stuwdam en vele van de irrigatieprojecten liggen in BOVEN-Egypte – waar tot nu toe het gezondere gedeelte van de bevolking woonde.

Zelfs met de strengste voorzorgsmaatregelen zullen er tenminste één miljoen mensen die nu niet door de ziekte besmet zijn, aan deze ziekte blootgesteld worden. Zoals gemeld, schatten de deskundigen van de Wereld-Gezondheidsorganisatie het aantal Egyptenaren dat tengevolge van de dam besmet zou worden op zes miljoen.

Egyptische malariaspecialisten hebben er bij de regering ook op aangedrongen om verregaande behandelingscentra voor slachtoffers van de malaria op te zetten. Zij vrezen dat de Aswan-dam een herhaling zou kunnen brengen van de epidemie die

in 1942 plaats had. In dit jaar verspreidde de malaria zich over Egypte vanuit het zuiden en veroorzaakte zij de dood van meer dan 100 000 mensen.

Voor Egypte zijn ziekten geen nieuwigheid. Zij zijn zo oud als het land zelf. Toen het volk van Israël meer dan 3400 jaar geleden Egypte verliet zei God hen: „En de Here zal alle krankheid van u afweren, en Hij zal u geen van de kwade ziekten der Egyptenaren, die gij kent, opleggen, maar zal ze leggen op allen, die u haten” (Deut. 7:15).

Vandaag bevordert Egypte deze ziekten hogermate door te vertrouwen op door de mensen gemaakte dammen en irrigatiesystemen waar westerse landen voor gewaarschuwd hadden dat zij rampspoedige gevolgen zouden kunnen hebben.

Niettemin is Egypte de weg van de moderne technologie opgegaan. Het probeert de werking van de natuur met simplistische oplossingen van de moderne technologie in bedwang te houden. Deze door mensenhanden beheerde en ge-

bouwde „monosystemen” kunnen de plaats van in feite complexe natuurlijke systemen niet innemen – hoe moeilijk het ook is met de natuurlijke systemen te leven.

De ondergang van 's lands visserij

Niet alleen is Egypte nieuwe problemen aan het scheppen, maar het vernietigt ook sommige van de uitzonderlijke voordelen van de natuurlijke ecologische systemen die het vroeger had.

Neem bijvoorbeeld de Egyptische sardinevisserij in de Middellandse Zee. De zee is arm aan voedingsstoffen uitgenomen daar, waar de Nijl vroeger enorme hoeveelheden slib meevoerde dat rijk was aan organische stoffen.

We zeggen „vroeger” omdat dit nu, sinds de ingebruikneming van de Nasser-stuwdam, niet meer het geval is.

Toen de dam nog niet in gebruik genomen was, bereikte de Egyptische sardinevisserij 16 000 ton, ter waarde van 25

miljoen gulden (bijna de helft van de totale visvangst).

Nu de Nasser-dam het slib tegenhoudt, haalt de sardinevisserij ongeveer 450 ton per jaar.

Ook beginnen de landtongen, die vroeger brakwatermeren vormden, te verdwijnen, nu de Nijl geen bezinksel meer aanvoert. Ongeveer 19 000 mensen die altijd vissen in het ondiepe water kweekten om ze later in de meren uit te zetten, zullen weldra misschien zonder werk vallen.

Ondertussen stelden wetenschapsmensen verbonden aan de Amerikaanse Universiteit van Beirut vast dat zowel het zoutgehalte als de temperatuur in het oostelijk gedeelte van de Middellandse Zee tengevolge van de Aswan-stuwdam zullen stijgen.

Dr. John Burchard, bekend bioloog, gelooft dat het zoutgehalte, dat medio 1970 tussen 38,7 en 39,8 delen per duizend bedroeg, waarschijnlijk dichtbij de tolerantiegrens voor sommige vissen komt te liggen.

De visvangst in de Middellandse Zee is niet de enige industrie die de gevolgen draagt van het aan banden leggen van de Nijl. Landbouwers in de vallei van de Beneden-Nijl, die vroeger uiterst vruchtbare grond konden bewerken, moeten nu kunstmatige meststoffen op hun land gebruiken. Dit is misschien een lage prijs die voor de dam betaald moet worden. Maar heeft men met de uitwerking die de kunstmatige meststoffen in de toekomst op de ecologie zal hebben, rekening gehouden?

Kostbaar slib niet meer beschikbaar

Wat de toekomst op ecologisch gebied ook moge zijn, de regering is nu verplicht fabrieken voor het vervaardigen van meststoffen te bouwen om het verlies aan mineralen die nu hogerop de rivier achter de dam tegengehouden worden, weer goed te maken. Een gedeelte van de waardevolle elektriciteit die door de dam geproduceerd wordt moet nu afgeleid worden om de fabrieken die de meststoffen produceren, van kracht te voorzien.

Direct verbonden met het één miljoen ton slib per jaar dat nu niet meer door de Nijl meegevoerd wordt, is het enorme „afkalvingseffect” dat nu benedenloops de

dam aan de bedding van de Nijl veroorzaakt wordt. Hier wast de rivierstroming de zandige bodem weg die nu niet meer door een dikke laag slib beschermd wordt.

Indien men dit proces zijn vrije gang liet gaan, zouden de vier barrières die benedenloops de Nasser-dam gebouwd werden, bezwijken. Om de stroming van de rivier af te remmen en het „afkalvingseffect” te verminderen, is Egypte nu verplicht zich nog meer aan het technologisch proces te binden. Egypte is van plan nog zeven andere hulpdammen tussen Aswan en de Middellandse Zee te bouwen. In feite zal de Nijl omgevormd worden in een reeks meren.

Tegelijkertijd bestudeert de regering een plan om een reeks dijken in de zee te bouwen om het land te beschermen tegen overstroming door het zeewater. In het verleden werd dit gevaar afgewend door de ophoping van het afgevoerde Nijl-slib. Deze overstromingen laten schadelijke hoeveelheden zoutbezinksel achter op eertijds productief landbouwgrond.

Er zijn nog andere problemen waarover heftig gediscussieerd wordt, zoals doorsijpeling en verdamping. Naargelang de instantie waar men naar luistert, zijn de gevaren óf „veel kleiner dan men verwacht had”, óf „zo groot dat zij een gevaar vormen”.

Egyptes race tegen de bevolkingstoename

Laten we nog een ander aspect van het project onder de loep nemen.

De totale kostprijs van de dam was iets meer dan een kwart van het bruto nationaal inkomen van Egypte over 1968. Wat heeft Egypte in ruil voor dit grote bedrag ontvangen?

Volgens schattingen zou de stuwdam de oppervlakte van het bebouwbare land met een derde verhogen door toevoeging van meer dan 500 000 ha land. De huidige landsaanwinningsprojecten geven echter maar 120 000 hectaren. Maar hoe doeltreffend zullen deze projecten zijn om Egyptes voedselprobleem op te lossen, zelfs wanneer men de cijfers die door de regering voorgelegd worden als basis neemt. In hun ophefmakend boek *FAMINE - 1975!* geven de gebroeders Paddock hierop het antwoord: „Helaas zal gedurende de tienjarige bouwtijd de bevolking van

Egypte met een derde toegenomen zijn” (Little, Brown and Company, Boston, Mass., 1967, blz. 47). Met andere woorden, alles tezamen is Egypte dus ná de bouw van de dam niet beter gevoed dan vóór de bouw.

Vervolgens is er het probleem van de toekomstige bevolkingsexplosie waar men rekening mee moet houden. Aangezien de bevolking op het ogenblik met misschien een miljoen mensen per jaar toeneemt, zal elke toename in de voedselproductie die door de Aswan-stuwdam mogelijk gemaakt werd, door enkele jaren bevolkingstoename tenietgedaan worden.

Sommige deskundigen schatten dat de bevolkingstoename de verhoging in landbouwproductie die men tengevolge de werking van de dam kan verwachten, reeds voorbijgeschoten is. In het beste geval heeft Egyptes dam de dag van afrekening slechts uitgesteld tot een latere datum wanneer Egyptes moeilijkheden nog groter zullen zijn.

Egypte betaalt ook een enorme prijs aan geld voor elke toename in vruchtbaar land. Volgens schattingen bedragen de aanvankelijke kosten voor elke nieuwe hectare die door de Aswan-dam geïrrigeerd wordt 12 000 gulden of 175 000 frank.

Het is natuurlijk nog niet zeker dat al het land dat tegen een dergelijke hoge prijs geïrrigeerd moet worden, geschikt zal zijn voor bouwland. Sommige gronden zijn misschien zo zandig dat men grote hoeveelheden organische stoffen zal moeten toevoegen. Om op die manier grond naar behoren op te bouwen kost veel tijd, inspanning en geld.

In weerwil van al deze schaduwzijden en problemen zijn vele Egyptische gezaghebbenden die de bevolkingstoename en de voedselproductie volgen, van mening dat de dam de enige weg was die Egypte kon opgaan.

Vereist: wérkelijke oplossingen

Intussen gaat de meedogenloze golf van de bevolkingsaanwas onverminderd verder. De belangrijkste troef die Egypte bezit werd trouwens niet naar behoren gebruikt, en dit is heel eenvoudig de factor *tijd*.

Als Egypte een dynamisch programma voor gezinsplanning toegepast had toen het met de bouw van de dam begon, (*Vervolg op binnenzijde achterpagina*)

HOE ROME NOORD-AFRIKA VERWOESTTE

Foto: Englebert — Black Star

Noord-Afrika was eens een welvarend deel van het Romeinse Rijk — „'s werelds graanschuur” genaamd. Een groot deel ervan is nu woestijn. De woestijnen van Noord-Afrika is nu een les voor ons.

door Ernest L. Martin

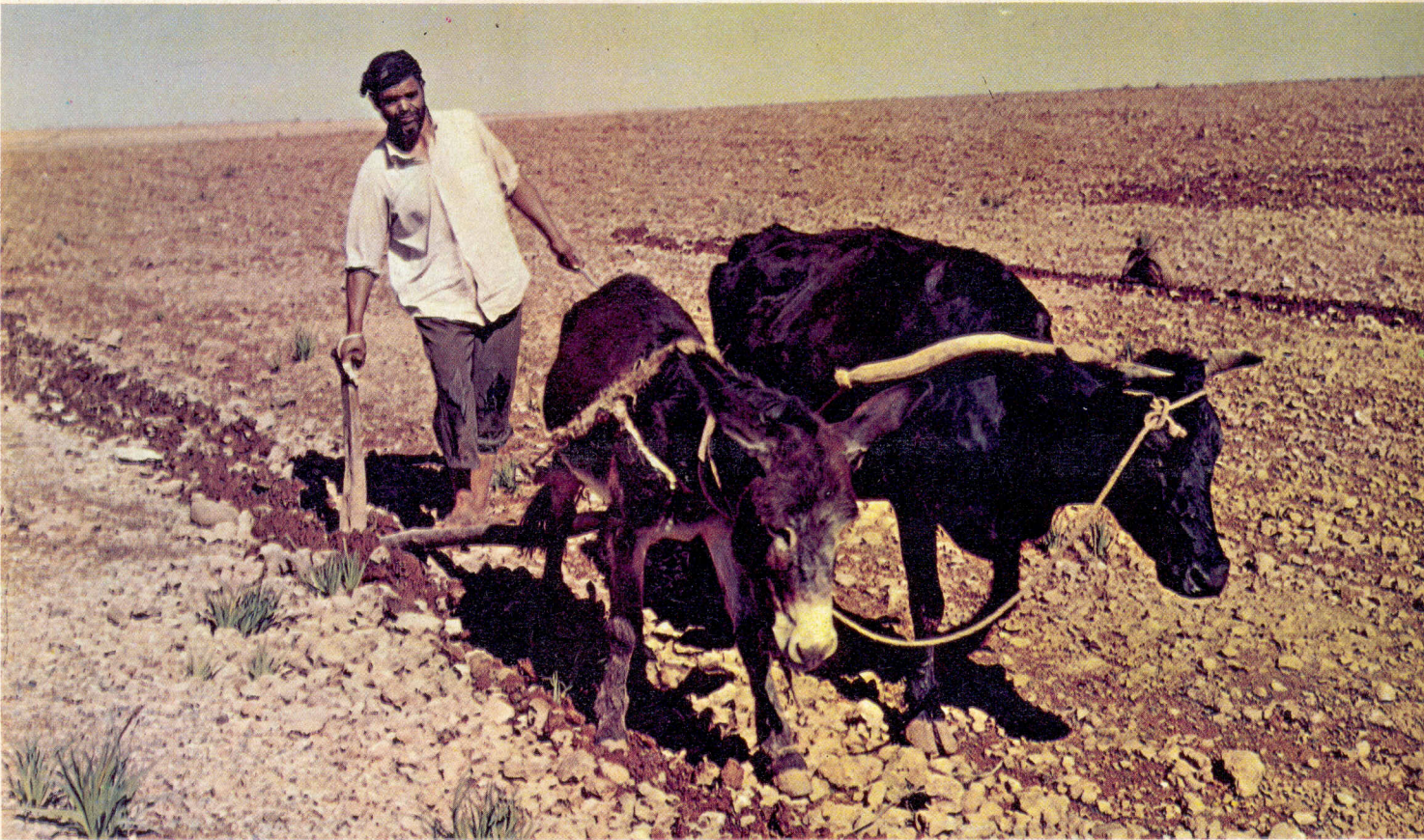
Casablanca, Marokko

AFGEZIEN van wat men denken mag van de deugden of ondeugden van het oude Rome, moet iedereen een belangrijk feit toegeven: het Romeinse Rijk was in het gezegende bezit van enkele van de beste gebieden ter aarde.

In de eerste eeuw van de christelijke jaartelling, waren de gebieden van Klein-Azië, Syrië en Palestina op het hoogtepunt van hun welvaart. Egypte verbouwde grote hoeveelheden voedsel voor de bevolking van Rome. Gallië (Frankrijk) en Spanje waren wonderbaarlijk vruchtbare landen. Maar bovenal had Noord-Afrika met zijn rijkdom aan landbouwgrond en zijn opbrengst van eerste klas voedsel zijns gelijke niet!

Er waren prachtige met sneeuw bedekte bergen, begroeid met enorme bomen van spectaculaire omvang. De Romeinen kenden waar ook ter wereld geen gebied van vergelijkbare grootsheid. De produktiviteit van de bodem was opmerkelijk. Plinius, de natuurhistoricus, noemde dit gebied „'s werelds graanschuur”. Elke plant die elders in het keizerrijk groeide, groeide hier ook, maar altijd met een veel hogere opbrengst en veel groter dan elders.

En dieren? Het gebied van Noord-Afrika was net een reusachtig wildreservaat. Er bevonden zich grote aantallen olifanten in de bergen en dalen. Nijlpaarden en neushoorns baadden zich in de rivieren. Letterlijk ieder dier dat wij nu associëren met

Oost- en Zuid-Afrika, had zijn tehuis in deze prachtige omgeving. Het was net één groot natuurreservaat dat Rome van bijna alle benodigdheden voorzag.

Noord-Afrika nu

De bergen zijn er nog. Evenals enkele van de beste grondsoorten op aarde. En het is nog steeds een prachtig gebied, maar het is een Noord-Afrika dat totaal verschilt van dat in de Romeinse tijd. De luisterrijke bomen die de mensen van de oudheid verbaasden zijn er niet meer – geen enkel exemplaar van die woudreuzen is er overgebleven om bewonderd te worden. De

olifanten en vele andere dieren die hier eens zo welig tierden, zijn geheel verdwenen. Enkele van de andere gevaarlijkere dieren handhaafden hun bestaan wat langer, maar de laatste leeuw in het gebied werd tenslotte in 1922 gedood. En ook de korenvelden die eens in de wind wuifden, zijn nu grotendeels woestijn.

Het gehele karakter van het land is veranderd. Het lijkt niet op wat het eens was. En het is een bedroevend feit dat het land helemaal niet zo had behoeven te worden.

Aan wie is de verwoesting van dit vroegere paradijs te wijten? Het is niet

verwonderlijk dat het de MENS was, hoofdzakelijk de Romeinen zelf, die de verandering teweegbrachten.

De Romeinse plunderingen

De plundering van Noord-Afrika was in de eerste eeuw van onze jaartelling al aan de gang. Plinius verweet de Romeinen, vooral de adel, dat zij het natuurlijke milieu verstoorden om aan hun eigen begeerte naar weelde te voldoen. Hij vermeldde hoe rijke Romeinen de wouden van Noord-Afrika afstroopten en daarbij in het wilde weg de olifanten doodden ten einde ledikanten en sieraden van de

NOORD-AFRIKA NU — Eens was deze streek een weelderig woud. Nu is het een woestijn hoewel de grond hier zeer vruchtbaar is. Links boven: Een plekje groen tussen Casablanca en Marrakech. Let op de rij bomen op de achtergrond die als windvangers dienst doen. Achter dit veld ligt de woestijn. Links onder: Een Berber-boer aan de rand van het Anti-Atlas Gebergte in Marokko. De overlevering luidt dat deze zelfde streek eens een enorm woud was dat zich uitstreckte tot aan de Atlantische Oceaan, ongeveer 100 km ten westen van deze plek.

Foto's Ambassador College

ivoren slag tanden te maken. Het doden van een paar dieren mocht aanvaardbaar geweest zijn, maar ze uit te roeien was een misdaad jegens alle komende generaties.

Het verhaal betreffende de andere diersoorten van Noord-Afrika is evenzeer bedroevend. Vóór de Romeinse overheersing kwamen de dieren in sommige gebieden zo talrijk voor dat het voor de mens moeilijk was in rust en veiligheid het land te bewerken. Maar de „beschaving” begon hen uit te dunnen. Daar was in principe niets verkeerd aan, maar hoe ver kan men gaan met dat *uitdunnen*?

Toen Rome zijn amfiteaters bouwde en de gladiatorengevechten invoerde, wisten zij dieren – bij de duizenden. Deze waren gemakkelijk te vinden in Noord-Afrika. Keizer Augustus vermeldde met trots hoe hij het volk 3500 Afrikaanse dieren schonk om voor hun amusement gedood te worden tijdens zesentwintig van zijn Romeinse spelen.

Het doden van Noordafrikaanse dieren was niet iets dat sporadisch voorkwam. Ze werden vanaf het eind van de tweede eeuw voor Christus tot tenminste de vijfde eeuw na Christus bijna onafgebroken gevangen en naar de amfiteaters gezonden. De

slachting was enorm en het merendeel vond plaats ten behoeve van het amusement van het volk. Het bloedbad werd niet beëindigd, totdat alle olifanten, neushoorns, nijlpaarden en een menigte andere dieren (waarvan vele soorten alleen maar in Noord-Afrika bekend waren) voorgoed uit dat gebied verdwenen waren – door mensenhanden afgeslacht.

En de bomen? Niemand weet werkelijk hoeveel boomsoorten daar eens groeiden. Sommige waren „zo hoog als de hemelen” met gladde, glanzende stammen zonder een zichtbare knoest in hun takken. Deze reusachtige exemplaren deden andere bo-

men in de rest van het keizerrijk in vergelijking nietig schijnen.

Maar hielden ze lang stand? De Romeinen hadden hout nodig voor schepen, meubels, koken en voor het verwarmen van openbare badhuizen. Die bomen, die mogelijkterwijs op één lijn geplaatst hadden kunnen worden met de Sequoiabossen in Californië, zijn niet bewaard gebleven om door de mensen van latere generaties bewonderd te kunnen worden; ze waren nuttiger als timmer- en brandhout. Er is er niet één over!

„Wat men zaait, zal men oogsten”
— de betekenis voor ons

De uitwerking op Noord-Afrika was ramspoedig. Met het uitroeien van de bomen op het Atlas Gebergte, begonnen de regens de bovengrond van de hellingen af te spoelen. Buiten de bergstreken werden veel van de bossen omgehakt om ruimte te maken voor de graangewassen waarvoor Noord-Afrika beroemd werd. (Terwijl in vroegere tijden de Romeinen uitstekende landbouwmethodes toepasten — ze zagen het belang in van het houden van een verscheidenheid van dieren op boerderijen, van het gebruik van lupinegewassen, van het juiste toepassen van wisselbouw en de waarde van weiden om te grazen — werden in het latere keizerrijk daarentegen vele van de deugdelijker grondbeginselen verwaarloosd.)

Onder het latere keizerrijk onttaarde het boerenbedrijf tenslotte in een soort van monocultuursysteem. De oogsten begonnen terug te lopen en veel van de bovengrond raakte uitgeput. Naast de ontbossing op grote schaal werd de bodem hierdoor blootgesteld aan de grillen van het weer. De woestijn die zich aan de zuidelijke grens van de vruchtbare gebieden bevond, begon naar het noorden op te kruipen. Akkers die eens gebruikt werden voor gewassen, werden armzalige weidegronden voor vee. Maar spoedig moest zelfs het vee wijken voor schapen en geiten.

Zoals Professor Ellsworth Huntington schreef: „Schapen en geiten eten niet alleen gras maar ook de zaailingen van bomen en verhinderen zodoende de groei van nieuwe bossen. Waar ze bij menigten grazen, wordt de grond erg vertreden en niet langer door de wortels op zijn plaats gehouden. Vervolgens wordt de grond

door de winterregens weggespoeld, waardoor de hellingen kaal komen te liggen en de velden in de lager gelegen gebieden vernield worden” (*The Fall of Rome*, editie Chalmers, blz. 58).

En wat zien we nu?

„Grote gebieden van de ‘graanschuur van Rome’ in noordwestelijk Afrika zijn nu een uitgedroogde wildernis. Het grote amfiteater te El Djem in Tunesië, met 60 000 zitplaatsen, ligt in de woestijn omringd door een paar kleine Arabische dorpjes. De belangrijke stad Timgad is sedert ongeveer A.D. 250 verlaten, terwijl ernaast een duidelijk in het oog vallend stroombed ligt van een nu verdwenen rivier” (Murphy, *Assoc. Amer. Geography*, volume XLI, nr. 2, blz. 120).

„De Romeinen hadden alleen al in Zuid-Algerije minstens ruim een miljoen hectare VAN WAT NU VOLLEDIG WOESTIJN is gekoloniseerd en in cultuur gebracht” (Wellard, *The Great Sahara*, blz. 85). In feite vond Kolonel Baradez van de Franse Luchtmacht, die de jaren 1946 tot en met 1959 doorbracht met de luchtkartering van de woestijn van Zuid-

Algerije, in de woestijn resten van wegen, vestingen, kastelen, uitkijkposten en bevoeiingskanalen langs een grens van 2400 km. En aan de hand van zijn luchtfoto’s was hij in staat de oude ligplaatsen van honderden dorpjes en boerensamenlevingen waar nu niets is dan woestijn en kaalgesleten rotsen, te identificeren. Er zijn zoveel in verval geraakte plekken te zien, dat Wellard schat dat het de geschiedkundigen en archeologen honderden jaren zal kosten ze alle te onderzoeken.

Noord-Afrika, in de Romeinse wereld een benijdenswaardig gebied, is nu voor de helft door de woestijn bedekt — niet noodzakelijkerwijs zich verplaatsende zandduinen, maar niettemin WOESTIJN! En wat bedroevend is, is het feit dat dit opdringen van de woestijn merendeels door de mens zelf veroorzaakt is.

De Romeinen begonnen met het verstoren van het ecologisch evenwicht van de natuur door het doden van dieren, het vellen van reusachtige wouden en het toepassen van verderfelijke landbouwmethodes. Het is waar dat de latere invallen

van de Vandalen, de Byzantijnen en vooral de Islamiëten hun aandeel hebben gehad in het verval van Noord-Afrika, maar Rome zelf gaf de stoot.

Het is verontrustend in te zien dat de mens zijn les nooit schijnt te leren voor het te laat is. De latere Romeinen betreunden ongetwijfeld de onherstelbare schade die hun voorouders in Noord-Afrika hadden aangericht en deden wanhopige pogingen het onheilsgedij waarmee ze geconfronteerd waren te keren. Ze bouwden aquaducten om water uit ver verwijderde streken aan te voeren toen de rivieren begonnen op te drogen. Ze ontwierpen vele vindingrijke bouwkundige projecten om het land net zo produktief te houden als het altijd was geweest. Maar tijdens de latere oorlogen toen het Rijk in zijn doodsstrijd verkeerde en miljoenen schapen en geiten op het land uitgezet werden, ging Noord-Afrika ten onder en begon de Sahara veld te winnen.

„O, als alleen de bomen maar terug waren”, zei een Berber in Marokko tegen ons. Ja, waar zijn de bomen? Er zijn er nog een paar te zien in de hogere bergen, maar zelfs in de laatste honderd jaar zijn er, waar eens wouden van prachtige bomen waren, maar hier en daar een paar te zien. De meeste zijn geveld. Hoewel het nu verboden is zonder speciale vergunning bomen om te hakken, zal het generaties in beslag nemen het land op te bouwen tot zoals het ongeveer eens was.

De betekenis voor ons

Maar wat kan de les van Noord-Afrika voor ons in Amerika, Europa, Australië en de andere delen van de hedendaagse wereld werkelijk betekenen?

Laten we eerst bekennen dat we van nature niet anders zijn dan de Romeinen. Laten we niet te hard zijn in ons oordeel over hen. We hebben heden onze eigen milieuverwoesters. Hebben onze „Buffalo Bills” niet de kudden bisons in de vlakten van Amerika en Canada bijna uitgeroeid? Als er geen overheidswetgeving van kracht was, zouden de bossen reusachtige Sequoia-bomen (onder andere) er nu nog zijn? Zijn onze rivieren, onze zeeën en zelfs de lucht die we inademen niet reddeloos vervuild door onze eigen generatie? Kan er iets gedaan worden om ons milieu te redden voor het te laat is?

HOE uw abonnement op De ECHTE WAARHEID betaald wordt

Velen vragen zich af: „WAAROM kan ik zelf mijn abonnement niet betalen? HOE kunt u een tijdschrift van zo'n gehalte uitgeven zonder advertentie-inkomsten?”

Deze organisatie werkt op een manier die niemand ooit toegepast heeft. Dit gehele wereldomvattende werk is zeer klein begonnen. De hoofdredacteur had in 1933 in Eugene, Oregon, VS, een serie lezingen gehouden over de wetten voor succes in het leven. Het mislukken van de enkeling én de collectieve problemen van de gehele wereld zijn de resultaten van verkeerde principes, die de drijfveren van onze menselijke samenleving uitmaken.

De levensopvatting van deze wereld werkt volgens de filosofie die het *ik* in het middelpunt zet — de filosofie van het krijgen, verwerven, nemen; van afgunst, jaloersheid en haat. De lezingen keerden deze aanpak geheel en al om en lieten zien dat de weg naar *werkelijke succes* — vrede, geluk en overvloedig welzijn — *de weg* is van onbaatzuchtige belangstelling voor anderen gelijk aan die voor het ego, m.a.w., de weg van geven, dienen en samenwerking.

De reactie hierop was verrassend en enthousiast. Een aantal levensondergang een radicale ommezwaai. Het radiostation KORE en ongeveer een twaalf andere mensen met zeer beperkte middelen, boden aan regelmatig bij te dragen om via de radio meer mensen van deze kennis op de hoogte te stellen.

Zeven jaar lang had de hoofdredacteur zich een maandblad voorgesteld met de naam *The PLAIN TRUTH*. Door het op een mimeograaf te „drukken” lag de weg daartoe nu open.

De eerste week van januari 1934 kwam het programma *The WORLD TOMORROW* (*De WERELD VAN MORGEN*) voor het eerst in de ether. Op de eerste februari van

dat jaar maakte *The PLAIN TRUTH* haar heel bescheiden debuut. De reactie erop was verheugend. Het was iets *anders* — iets *goeds* — iets wat *broodnodig* was — iets dat sprakelend van leven was!

Er werd niet om bijdragen gevraagd. Het verkondigde de weg van het *geven* en het programma moest toepassen wat het voorstond. Een klein aantal financiële medewerkers sloot zich *vrijwillig* bij ons aan. Langzaam maar zeker werden luisteraars en lezers vrijwillige Medewerkers. Zij wilden graag een aandeel hebben in het uitbreiden van dit unieke en zo nodige Werk:

De groei scheen langzaam, maar hij was regelmatig en ononderbroken, en bedroeg ongeveer 30% per jaar. Die groei heeft 36 jaar lang aangehouden. Wij stonden de WEG van het GEVEN voor, niet die van het nemen. Voor ons tijdschrift of andere literatuur een prijs te bedingen leek ons hiernee niet in overeenstemming te zijn en daarom hebben wij het nooit gedaan.

Hoewel u niet voor uw eigen abonnement kunt betalen, aanvaarden wij in dank bijdragen die vrijelijk gegeven worden. Wij verzoeken het publiek echter nooit om geldelijke steun.

Wij *geloven* in wat we doen en in DE MANIER waarop het gedaan wordt. Onze steeds groeiende kring van vrijwillige Medewerkers gelooft er ook in en geeft blijmoedig van hun inkomen, opdat wij, met hen, deze waardevolle geheimen voor succes aan een steeds groter aantal lezers, luisteraars en kijkers kunnen GEVEN. Deze activiteiten oefenen nu een dynamische invloed uit op 150 miljoen mensen over de gehele wereld.

Onze Medewerkers sluiten zich bij ons aan in een oprecht DANK U WEL omdat u ons het genoegen gunt u van dienst te kunnen zijn. Het schenkt ons een blijvende vol-doening.

De oude zegswijze „Alle wegen leiden naar Rome” is zeer bekend. Maar laten we er aan denken, Rome viel — en is hard gevallen.

Het is een droevig commentaar op 6000 jaar geschiedenis van de mensheid dat de mens niet nadenkt over de fouten uit het

verleden van anderen, maar veeleer dezelfde blunders begaat als zijn voorgangers.

Zouden we geen lering moeten trekken uit Noord-Afrika — eens benijd door de hele wereld — en met het milieubedrijf ophouden voordat een grotere woestijn ons overvalt? □

vooruitlopend nieuws

in de spiegel van het WERELDGEBEUREN

● **Moeilijkheden in Arabië** — **Europese olieaanvoer op het spel**

De noordelijke punt van Oman op het Arabische schiereiland is een kritiek stukje land omdat hier een strategische doorgang ligt, de Straat van Ormoes. Hierdoor vloeit het zwarte goud – olie – dat nodig is om de industriële macht van West-Europa van energie te voorzien. Iedere dag varen er tankers, die 1,3 miljoen ton olie uit de Perzische Golf aan boord nemen om gedeeltelijk aan de gulzige industriële honger van Europa te voldoen, door de nauwe doorgang.

De Europeanen houden nu met bezorgdheid de vastberaden guerrillabenden in het oog die Sultan Gabis ben Said, de huidige heerser, ten val willen brengen. De guerrilla's in Dhofar, de zuidelijkste provincie van Oman, tellen ongeveer 1600 man.

Wat de Europeanen werkelijk beangstigt is het feit dat de guerrilla's door zowel Russische als Chinese communisten ondersteund worden. Als de communistisch ondersteunde guerrilla's de leiding zouden overnemen, zou dat werkelijk grote moeilijkheden voor de Europese industrie kunnen betekenen. Men kan gerust aannemen dat de communisten van plan zijn het hele olierijke en vitale Zuidarabische gebied „te bevrijden”.

De communistische zaak wordt gediend door de mislukking van de verhoopde federatie der kleine en twistzieke sjeikdommen van de Verdragsstaten, Bahrein en Katar. Wantrouwen en rivaliteit onder de sheiks heeft de door Engeland gewenste eenheid in het gebied in de war gestuurd.

Omdat deze gewoonlijk vergeten sjeikdommen ook op de vitale levensader van de olietankers zitten, staat er voor de wereld in het algemeen veel op het spel.

Als gevolg van de groeiende Sovjetpenetratie tot de oliekraan van het Midden-Oosten en de veelvuldige onzekerheden in de politiek van de Perzische Golf, zullen Europa en Japan stappen moeten ondernemen om hun toekomstige olietoevoer voor hun gulzige economieën veilig te stellen. Het is echter heel moeilijk in andere gebieden van de wereld alternatieve oliereserves op te sporen die groot genoeg zijn.

Het Midden-Oosten zal, of de technisch gevorderde naties het leuk vinden of niet, meer en meer het middelpunt van de machtsstrijd tussen het Oosten en het Westen worden.

● **Politiek door bomaanslagen**

Het aantal bomaanslagen en bombedreigingen is de laatste drie jaar in de Verenigde Staten de hoogte in gevlogen.

In 1970 werd in Washington een nationaal Bom Data

Centrum opgericht om aan het groeiende probleem het hoofd te helpen bieden.

Tussen 1 januari 1969 en 15 april 1970 werden er in 4330 gemelde bomaanslagen 40 personen gedood, 384 gewond en voor 22 miljoen dollar aan eigendommen vernield.

Andere statistieken laten de vreselijke toeneming in zowel bomaanslagen als bedreigingen zien. Schade aan federale eigendommen sprong omhoog van \$10 455 in het fiscale jaar 1969 tot \$729 219 in 1970. Zelfs het Capitol-gebouw in Washington – beschadigd in het begin van 1971 – is niet meer immuun.

Ontwrichtingen en werkverlies door bombedreigingen – zoals ontruiming van gebouwen voor bominspectie – kostten de VS in de eerste zes maanden van 1970 2,25 miljard dollar.

Een vrij typisch voorbeeld is dat van een stad in de VS van 120 000 inwoners die een toeneming van 9 bedreigingen noteerde in 1967 tot 29 in 1968, tot 55 in 1969 – en een verdere verdubbeling tot 113 in 1970. Over de hele Verenigde Staten vergen deze bedreigingen steeds meer van de politiebegrotingen en -mankrachten. Afdelingen die nooit eerder met bomaanslagen te maken hadden, staan nu tegenover het vooruitzicht van alles versplinterende en vernielende ontploffingen.

● **Juan Carlos en de toekomst van Spanje**

In 1969 wees Spanjes heerser over de afgelopen dertig jaar, generalissimus Francisco Franco, prins Juan Carlos – de 33-jarige kleinzoon van Spanjes laatste koning, Alfonso XIII – aan om hem als staatshoofd op te volgen.

Deskundigen in Spanje geloven dat de prins in eigen land nog niet erg bekend is en dat hem de steun van de bevolking ontbreekt. Of Juan Carlos al dan niet na Franco's uiteindelijke vertrek de eensgezindheid van het Spaanse volk kan bewaren, staat te bezien. Zowel Madrileense grappenmakers als critici van het monarchale systeem hebben het als zij over de prins spreken al over „Juan Carlos de Korte”.

Naar men aanneemt staat de huidige regering van „technocraten” – voornamelijk leden of aanhangers van de machtige rooms-katholieke lekenorde, de Opus Dei – aan de kant van de prins.

Men denkt dat Spanjes rechtsgezinde legerofficieren en de overige keiharde fascistische Falangisten, leden van Spanjes enige wettige politieke partij, aan de andere kant staan. Welke kant het leger op gaat is een grote vraag.

Welke richting zal Spanje dus vermoedelijk uitgaan?

Als de overgangperiode vlot verloopt, zal de integratie van Spanje met de rest van westelijk Europa wel doorgaan. De technocraten hebben al een voorkeursverdrag met de Europese

Gemeenschap in de wacht kunnen slepen. Een uiteindelijk volledig lidmaatschap van het blok is het doel.

De betrekkingen met de Verenigde Staten vormen ook een probleem. Tegenstanders van Juan Carlos hebben op de reis naar Amerika van de prins in januari van dit jaar kritiek geleverd. Volgens hen „onderschreef” Washington Franco's besluit om Juan Carlos tot opvolger te benoemen.

Als de oppositie het in een strijd om de macht wint, zouden de bases van de Amerikaanse luchtmacht en marine in Spanje gevaar kunnen lopen. De bases zijn praktisch onontbeerlijk voor de Verenigde Staten om hun uitgebreide tegenwoordigheid in de Middellandse Zee en het Midden-Oosten te bestendigen.

Let ook op het volgende: Zelfs onder sommige aanhangers van Juan Carlos en het huidige regime is de militaire overeenkomst met de V.S., die onlangs werd vernieuwd en die tot 1975 geldig blijft, impopulair. Zij beschouwen de bases als een inbreuk op de Spaanse soevereiniteit. Amerika zou dus aan het kortste eind kunnen trekken, ongeacht wat het „post-Franco” tijdperk brengen moge.

● En nu „ANCOM” — de economische gemeenschap van de Andes

De Verenigde Staten staan een toenemend gevoel van anti-amerikanisme te wachten in wat lang als hun uitsluitend particuliere industriële gebied werd beschouwd.

De opkomst van links georiënteerde regimes in Peru, Bolivia en Chili laten zien dat de betrekkingen tussen Noord en Zuid-Amerika een vrij opmerkelijke wending genomen hebben. En Ecuadors recente beslaglegging op Amerikaanse vissersschepen verraadt de groter wordende Zuidamerikaanse trots om zich tegen de „Kolos van het Noorden” te verzetten.

In geheel Latijns-Amerika viert het economische en politieke

nationalisme hoogtij. De investeringen van de V.S. vermen een groot doelwit.

Er is b.v. een nieuw handelsblok — de ANCOM (Andean Common Market) — in de maak. De ANCOM zal het moeilijk krijgen om de velerlei interne economische problemen van haar vijf lid-staten — Bolivia, Chili, Columbia, Ecuador en Peru — op te lossen. Dit zal, zoals algemeen wordt toegegeven, tientallen jaren van frustrerend hard werk in beslag nemen.

Een tweede — misschien overwegende — reden achter het ANCOM-project wordt nu duidelijker.

Sommige deskundigen die de doolhof van gecompliceerde voorschriften van de ANCOM hebben doorgekeken, geloven dat de maatregelen ontworpen zijn om verdere buitenlandse investeringen in het gebied tegen te gaan, vooral die van de Verenigde Staten, en bovendien om de huidige buitenlandse invloed op de economie van de Andeslanden van lieverlede te verminderen. Over ANCOM's globale bedoelingen geeft een zekere prominente investeringsadviseur te kennen dat „het streven en doel antibuitentlands blijven”. Dat betekent voornamelijk „anti-Amerikaans”.

Weinig Amerikanen kunnen de enorm grote omvang van de Amerikaanse investeringen in Zuid-Amerika vatten. Een recent onderzoek vermeldde de volgende feiten. Het onthulde dat 187 grote Amerikaanse moedermaatschappijen sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog 1400 nieuwe industriële dochterondernemingen in de minder ontwikkelde wereld hebben opgericht.

Van de 1400 zijn er ongeveer 1100 in Zuid-Amerika gevestigd!

Tien jaar geleden zei de bekende Amerikaanse nieuwscommentator Richard C. Hottel het volgende: „... wij zouden het verlies van Latijns-Amerika niet overleven. Dat zou ons niet alleen werkelijk isoleren, maar het is ook het gebied waar wij de meeste van onze grondstoffen vandaan krijgen. Wij zouden op industrieel gebied kunnen doodhongerem.”

„LAAT MIJN VOLK GAAN”

(vervolg van pagina 8)

aantal Russische joden aan wie een uitreisvisa verleend werd. In de eerste helft van maart zei men dat het aantal gemiddeld tussen de 15 tot 25 per dag lag. Dit is ongekend veel, wanneer men bedenkt dat de totale emigratie voor 1970 slechts 1000 mensen betrof. Bovendien denkt men dat sommige niet-joden nu misschien de buitengewone gelegenheid om te emigreren zullen proberen te benutten.

Dit verbazend plezierige nieuws heeft voor de joodse leiders twee grote vragen opgeworpen. Ten eerste: *Waarom* de schijnbaar plotselinge verandering van gezindheid van de zijde der sovjetautoriteiten, en nog belangrijker: Zullen ze de stroom van emigranten laten doorgaan?

Met betrekking tot de eerste vraag

geloven vele joden dat dit het gevolg was van de bijeenroeping van het 24e communistische partijcongres op 30 maart. Tal van buitenlandse delegaties waren aanwezig, waaronder de Italiaanse partij die zich ten gunste van emigratie uitgesproken heeft. Anderen denken dat het een poging is om van de meer openhartige joden af te komen, zodat het sovjetimago niet langer op deze manier bezoedeld zal worden. Op het ogenblik zijn deze beide redenen slechts speculatief en alleen de tijd zal leren of zij geldig zijn.

Wat betreft de veel belangrijker vraag of het recente emigratietempo kan voortduren, verklaarde de *New York Times*: „Als het tempo van 15 per dag van de laatste twee weken gehandhaafd blijft, zal er

waarschijnlijk een record voor emigratie gevestigd worden, maar velen hier (in Moskou) zijn sceptisch of de autoriteiten een dergelijk tempo lang zullen handhaven” (uitgave van 17 maart 1971).

Maar niet iedereen is het eens met deze tamelijk pessimistische voorspelling. Velen geloven tegenwoordig dat de sovjetjoden een rooskleuriger toekomst kunnen en zullen hebben. Israëls minister-president Mevr. Golda Meir heeft gezegd: „Ik ben ervan overtuigd dat de sovjetregering tot de conclusie zal moeten komen dat er geen andere oplossing voor dit probleem is dan hen te laten gaan” (*Jerusalem Post Weekly*, 21 dec. 1970). Deze woorden herinneren aan een oude bijbelse profetie: „Ziet, ik zal ze aanbrengen uit het land van het noorden, en zal hen vergaderen van de zijde der aarde... een grote gemeente zullen zij herwaarts wederkomen” (Jeremia 31:8).

Dit is de hoop van het jodendom in de gehele wereld. □

UITZEND- TIJDEN

De WERELD VAN MORGEN

IN EUROPA

In het Engels -

RADIO MANX - 188 m (1594 kHz) - zondags: 14.45 en 19.45; 's maandags t/m zaterdags: 10.30 en 19.30 - 89 & 91 FM - zondags: 19.45; 's maandags t/m zaterdags: 19.30.

In het Frans -

RADIO LUXEMBURG - 1239 m - 's maandags: 5.30; dinsdags en vrijdags: 5.15; donderdags: 5.10.

EUROPA Nr. EEN - Felsberg, Saar, Duitsland - 1647 m (182 kHz) - zondags: 6.15; 's woensdags en zaterdags: 5.27.

In het Duits -

RADIO LUXEMBURG - 49 m (6090 kHz) en 208 m (1439 kHz) - zondags: 6.05; 's maandags, dinsdags en vrijdags: 5.00.

In het Spaans -

RADIO MIRAMAR - Porto, Portugal - 382 m - zaterdags: 22.30.

IN CANADA

In het Frans -

CJSA - Ste-Agathe-des-Monts, Quebec - 1230 kHz - 's maandags, 's woensdags, vrijdags: 18.30.

CFMB - Montreal - 1410 kHz - zondags en zaterdags: 17.00.

In het Engels -

CKY - Winnipeg - 580 kHz - zondags: 7.00; 's maandags t/m zaterdags: 5.30.

CKFH - Toronto - 1430 kHz - zondags: 10.00; 's maandags t/m zaterdags: 6.00.

CKOY - Ottawa - 1310 kHz - 's maandags t/m zaterdags: 5.30.

CFMB - Montreal - 1410 kHz - zondags: 13.30; 's maandags t/m zaterdags: 6.30.

IN MIDDEN- EN ZUID-AMERIKA

In het Frans -

4VBM - Port-au-Prince, Haïti - 1430 kHz - 's woensdags: 19.45.

4VGM - Port-au-Prince, Haïti - 6165 kHz - 's woensdags: 19.45.

RADIO ANTILLES - Montserrat, Kleine Antillen - 930 kHz - 's maandags, donderdags en zaterdags: 20.45.

RADIO CARAIBES - St. Lucia, Kleine Antillen - 840 kHz - 's maandags t/m vrijdags: 6.15.

In het Engels -

RADIO BARBADOS - Pine Hill, Barbados - 795 kHz, - zondags: 10.30; 's maandags t/m vrijdags: 9.30; zaterdags: 11.00.

ZFB 1 - Radio Bermuda - 960 kHz - dagelijks: 13.30.

GUYANA BROADCASTING SERVICE - Georgetown - 560 kHz - zondags: 13.30; 's maandags t/m zaterdags: 13.00.

JAMAICA BROADCASTING -

Kingston - 560 kHz - dagelijks: 24.00.
Mandeville - 620 kHz - dagelijks: 24.00.

Montego Bay - 700 kHz - dagelijks: 24.00.

Port Maria (Port Galina) - 750 kHz - dagelijks: 24.00.

RADIO GUARDIAN - Trinidad -

's maandags t/m zaterdags: 22.00; zondags: 18.15.

RADIO ANTILLES - Montserrat, Kleine Antillen - 930 kHz - dagelijks: 18.30.

In het Spaans -

XESM - Mexico 12, D.F. - 1470 kHz - zondags: 9.00.

RADIO LA CRONICA - Lima, Peru - 1320 kHz - zondags: 19.00.

WIAC - San Juan, Puerto Rico - 740 kHz, 102,5 FM - zondags: 9.30.

RADIO CORPORACION C.B. 114 - Santiago, Chili - zondags: 9.15.

IN AZIË

In het Engels -

DZAG - Manila - 960 kHz - dagelijks: 20.00.

KSBK - Okinawa - 880 kHz - zondags: 12.06.

HSAAA - Bangkok, Thailand - 600 kHz - zondags: 9.30; 's maandags t/m zaterdags: 22.05.

IN AFRIKA

In het Engels -

RADIO LOURENÇO MARQUES, MOÇAMBIQUE - 92 m (3301 kHz) en 60 m (4925 kHz) - 's maandags, 's woensdags en zaterdags: 22.00; dinsdags, donderdags en vrijdags: 22.30.

IN AUSTRALIË

In het Engels -

2KY - Sydney - 1020 kHz - 's maandags t/m 's woensdags: 20.30.

3BA - Ballarat - 1320 kHz - zondags t/m donderdags: 21.30; vrijdags: 16.30.

4BK - Brisbane - 1300 kHz - zondags t/m vrijdags: 22.30.

7HT - Hobart - 1080 kHz - zondags t/m vrijdags: 19.30.

IN DE VERENIGDE STATEN

In het Engels -

WEVD - New York - 1330 kHz, 97,9 FM - dagelijks: 22.00.

KGBS - Los Angeles - 1020 kHz, 97,0 FM - zondags: 10.00; 's maandags t/m zaterdags: 6.00.

KIRO - Seattle - 710 kHz - 's maandags t/m vrijdags: 22.30.

WEDO - Pittsburg - 810 kHz - 's maandags t/m zaterdags: 7.30.

WEAW - Chicago - 1330 kHz - 's maandags t/m zaterdags: 0.15 en 8.00.

WWL - New Orleans - 870 kHz - 's maandags t/m zaterdags: 22.30.

KSL - Salt Lake City - 1160 kHz - dagelijks: 5.30 en 23.15.

Een volledige lijst van uitzendtijden wordt u op aanvraag gaarne toegestuurd.

Persoonlijk

van

(Vervolg van pagina 2)

van Afrika en Azië opgenomen. Ze waren slecht gevoed, slecht gekleed, analfabeet, met een slechte gezondheid. Sommigen kwamen zelfs uit rotswoningen in Libië.

„En toch”, legde ze uit, „heeft Israël

uit zulk menselijk materiaal nuttige burgers kunnen vormen. Ze hebben nu een nieuwe taal geleerd. Ze hebben geleerd om in een moderne maatschappij te leven. Ze zijn nu goed gevoed, redelijk goed gekleed en ontvangen onderwijs. Hun kinderen zullen zelfs nog beter onderwijs ontvangen, nuttiger voor zichzelf en voor hun nieuwe vaderland en ze zullen een rijk en vol leven leiden.”

Wanneer deze mensen - behoeftige vluchtelingen - in Israël aankomen, wordt er onmiddellijk onderdak voor hen gevonden en verder voor hen gezorgd. Ik kwam

heel wat te weten over dit programma tijdens mijn tweede bezoek aan dit merkwaardige nieuwe land in 1966. Deze doodarme, pas aangekomen mensen krijgen werk. Vaak moeten ze eerst in tenten leven. Maar ze worden betaald en krijgen voorlichting hoe ze een deel van hun loon opzij kunnen leggen. Binnen een redelijk korte tijd kunnen ze een huis of flat betrekken. Ik herinner mij nu dat ze hun eigen flat op afbetaling kunnen kopen en dit wordt voor een aanzienlijk deel door de regering gesubsidieerd. Sommigen worden in een kibboets opgenomen.

Door Israël behaalde resultaten

Mevrouw Meir vestigde in het bijzonder de aandacht op een andere verbazingwekkende prestatie.

„Vóór hun aankomst in Israël werden deze immigranten bezocht door een buitengewoon hoog percentage zuigelingensterfte. Er was ook een overeenkomstig hoog sterftecijfer van moeders bij de bevalling. Maar nu kan men daar één van de laagste percentages zuigelingensterfte en sterftecijfers van moeders bij de bevalling ter wereld tegenover stellen.

Daarop vertelde ze ons over het vermogen en de bereidheid der Israëli's om hun Arabische buurlanden te HELPEN. Dit kleine maar opmerkelijke land zendt nu zijn deskundigen en technische kennis tot in de donkerste delen van Afrika en zelfs nog naar verder afgelegen plaatsen in de wereld om de onderontwikkelde landen te helpen.

„Hoe gemakkelijk zou het zijn”, zei ze ernstig, „om dezelfde teams over de grens in Jordanië te zenden, of over het Suezkanaal in Egypte en hoe veel voorspoed en geluk zou in dit gehele gebied door de vrede gebracht kunnen worden”.

Twee dagen tevoren had de Egyptische president Sadat een rede gehouden met betrekking tot de crisis in het Midden-Oosten, waarbij hij het staakt-het-vuren met dertig dagen verlengde. Mevrouw Meir onderkende in zijn rede geen enkel teken van verlangen naar vrede. Integendeel, zei ze, de rede was oorlogszuchtig en militair vijandig.

„Hoe”, vroeg ze, „zouden de Egyptische leiders enigszins oprecht kunnen geloven dat vernietiging van Israël – of oorlog met Israël – voor het Egyptische volk ook maar voorspoed en geluk zou kunnen opleveren?”

„We willen niet gedwongen worden, altijd maar door te gaan met steeds meer overwinningen te behalen”, voegde ze er aan toe. „Wij willen alleen maar vrede.”

Mevrouw Meir sprak over een onlangs in het leven geroepen kibboets in het door Israël bezette gedeelte van Jordanië ten westen van de rivier de Jordaan. Ik ben er drie of vier maal langsgereeden. Ze stelde dit gebied met de overvloedige oogst aan tomaten tegenover de aangrenzende gebieden die door de Arabieren bezet zijn;

woeste gebieden die uit rotsen en zand bestaan. De Israëli's hebben, sinds het ontstaan van hun staat, dit zelfde soort woeste land, met niets dan rotsen en zand, moeten aanvaarden – de rotsen uit de weg moeten ruimen en de bodem tot vruchtbare, produktieve grond moeten omzetten. Natuurlijk ben ik, sinds ik voor het eerst het land bezocht, zeer onder de indruk van deze omstandigheden gekomen. Het contrast tussen de rijke, zwarte aarde, bedekt met groene groente en gewassen en het aangrenzend Arabische land met volstrekte troosteloosheid – weerspiegeling van indolentie, luiheid, onbekwaamheid en ontarding – is een verbazingwekkend schouwspel.

„Hoe gemakkelijk zou het zijn”, zei deze vrouwelijke eerste minister, „als men ons de Jordaniërs liet helpen met hun verwaarloosd, onvruchtbaar en onbenut land te doen wat wij er mee gedaan hebben”.

Hoessein zou graag vrede maken

Ik zou graag hierbij willen opmerken dat ik geloof dat Koning Hoessein zo'n vrede, samenwerking en hulp ter ontwikkeling van zijn volk hartelijk zou toejuichen. Driemaal heb ik een afspraak laten maken voor een persoonlijk gesprek met Koning Hoessein. Elke keer kwam er een oorlogsincident tussenbeide. Eénmaal werd hij onverwacht voor een noodtoestand uit Amman weggeroepen. Een andere keer maakten de oorlogsomstandigheden het niet veilig voor mij om naar hem toe te gaan.

Ik heb de autobiografie van Koning Hoessein gelezen. Hij werd in Engeland opgevoed en verder te Cairo en in Jordanië. Er valt veel in hem te bewonderen. Hij verlangt er vurig naar om zijn volk omhoog te heffen en hun levensstandaard te verbeteren. Hij is in de grond bovenal een Arabier en dat is de belangrijkste reden dat hij in zijn strijd tegen Israël samen optrok met president Nasser. Persoonlijk geloof ik dat Hoessein verheugd zou zijn geweest, vrede met zijn Israëli's te sluiten en een overeenkomst tot samenwerking ten behoeve van zijn volk aan te gaan. Maar zijn opdracht als Arabier en de politieke druk van Cairo en de andere Arabische hoofdsteden verhinderden dit. Hoessein staat ook voortdurend onder

druk in zijn eigen land. Andere Jordaanse leiders spannen voortdurend samen om hem ten val te brengen en zijn troon in bezit te nemen. Hij leeft dagelijks in angst voor moordaanslagen. Hij was persoonlijk getuige van de moordaanslag op zijn geliefde grootvader, Koning Abdullah. Zoals de titel van zijn autobiografie luidt: „Onrustig ligt het Hoofd”.

Terug naar ons gesprek

Mevrouw Meir toonde ons een boekdeel van een uit vier delen bestaande uitgave in het Hebreeuws. Dit waren hoogst ongebruikelijke boeken. Ze bevatten foto's van al degenen die waren gesneuveld ten gevolge van de onafhankelijkheidsoorlog van 1967 en de vele incidenten tijdens de gehele bestaansperiode van de Staat. De boekdelen bevatten tevens stukken poëzie en proza, geschreven door sommigen van hen die hun leven hadden geofferd.

Mevrouw Meir vertelde dat president Nasser nooit het karakter van het Israëli'sche volk heeft begrepen. Hij verklaarde dat geen volk op het slagveld successen kon boeken als men zo'n grote waarde aan een mensenleven hechtte dat men dagelijks foto's van de doden en gewonden in de kranten afdruckte en herinneringen van de slachtoffers op het slagveld verzamelde.

„Het was echter juist deze grote waarde”, zei ze, „die het Israëli'sche volk aan een mensenleven hecht, die hen in staat stelt om stand te houden en te zegevieren bij hun krachtsinspanning om tegen de agressie weerstand te bieden en een grote natie op te bouwen”.

Mevrouw Meir schonk toen aan ieder van ons een boek voorzien van haar handtekening. Elk boek bevatte, in het Engels, stukken poëzie en proza, geschreven door jonge mensen die naar hun kibboets terugkeerden na de verschrikkingen van de strijd tijdens de zesdaagse oorlog in 1967 te hebben doorgemaakt.

Ze legde er de nadruk op hoezeer met name dit deel van de Israëli'sche bevolking, dat zich wijdde aan een productief leven en produktieve zaken, leed onder het onvermijdelijk offer van mensenlevens tijdens een militaire campagne. Ze wees erop dat deze jonge mensen geen gevoelens van haat of vijandschap ten opzichte van hun buurlanden koesterden, ondanks het oor-

logstrauma en de spanning onder de bevolking sinds juni 1967.

Ze maakte de indruk erg trots en verheugd te zijn deze uitleg te kunnen geven.

Waarom kunnen wij geen vrede krijgen?

Wat een jammerlijke tragedie dat de gehele wereld *nu* niet het soort VREDE kan krijgen, met voorspoed en geluk overeenkomstig de door premier Golda Meir geuite wens – elke natie samenwerkend met zijn buurland.

Maar de OORZAAK is in de bijbeltekst samengevat: „De WEG des vredes kennen zij niet”. Er moet noodzakelijkerwijs aan elk resultaat een OORZAAK ten grondslag liggen. Er moet een OORZAAK zijn om de vrede te bewerkstelligen. Die oorzaak is een LEVENSWIJZE.

Het is de levenswijze die Mevrouw Meir zei, gaarne in praktijk gebracht te zien met Israël's buurland Jordanië – de weg van SAMENWERKING! Het is de WEG van INNERLIJKE ZORG voor de naaste overeenkomstig de zorg voor zichzelf.

In de afgelopen 40 jaar heb ik deze WEG onderwezen. Duizenden mensen hebben die weg gekozen – zijn veranderd – en GEVEN NU HET LEVEND VOORBEELD VAN DE VREDE!

In dit grote WERK waarvan dit tijdschrift een onderdeel is, verkondigen wij vandaag DIE WEG aan 150 MILJOEN mensen

Foto: Ambassador College

De Israëlische minister-president Golda Meir kijkt met een glimlach naar een geschenk van Steuben-kristal, aangeboden door de heer Herbert W. Armstrong. Van links naar rechts: Moshe Kol, Israëlische minister van toerisme, Stanley R. Rader, hoofdadviser van Ambassador College, Albert J. Portune, vice-president van Ambassador College en de heer Armstrong. De heer Charles F. Hunting, vice-president van Ambassador College in Engeland staat er niet op – hij nam de foto.

– één op elke 23 mensen op aarde. Vandaag brengen wij DIE LEVENSWIJZE in praktijk op drie campussen en geven wij het levend VOORBEELD van de VREDE – drie campussen waar stralend GELUK, schoonheid, harmonie heersen en GEEN

sprake is van protest, opstootjes of geweldpleging.

Velen beginnen in te zien dat dit heden ten dage de meest doeltreffende bijdrage op aarde is voor een positief werkende WERELDVREDE. □

HET MODERNE ONDERWIJS

(Vervolg van pagina 5)

geloven en van buiten te leren. Ook deze methode bestaat nog vandaag. Kinderen leren niet NA TE DENKEN – maar orders op te volgen; volgelingen te zijn, geen leiders. Weinigen weten *waarom* zij geloven in de dingen waar zij in geloven. Al die jaren was heel de literatuur in de westerse wereld heidens.

In het begin van de zesde eeuw waren al de scholen kloosterscholen voor de opleiding van monniken, en episcopale scholen voor de opleiding van priesters. Deze scholen werden later de universiteiten van Salerno, Bologna, Reggio, Padua, Modena, Vercelli en andere.

De eerste universiteit die volgens ons

modern patroon ingericht werd, was de universiteit van Parijs, in het begin van de twaalfde eeuw – gevolgd door andere zoals Oxford, Leuven en Leiden.

Twee gevaarlijke stromingen

Nog twee andere factoren gaven kracht aan het materialistisch denken. Het „rationalisme” verspreidde zijn zuurdesem op elk niveau van de onderwijsstructuur.

In de huidige eeuw heeft ook de zakenwereld niet te onderschatten financiële bijdragen geleverd voor technische, wetenschappelijke en beroeps cursussen om het nodige personeel voor hun enorme ondernemingen op te leiden. Dit had als resultaat dat het onderwijs meer en meer een systeem werd om jonge mensen op te leiden in de kunst van in het levensonderhoud te voorzien ten koste van het onderwijs dat hen moet leren *hoe te leven!* Zij móeten *beide* kennen!

En terwijl de instellingen van hoger

onderwijs hun koers in de twintigste eeuw volgden werd de toeloop van studenten steeds groter. Heden ten dage hebben we feitelijk onderwijsproductie aan de lopende band. De student verliest zijn identiteit, wordt in feite een onbetekenend iemand die helemaal opgenomen wordt in het systeem van uniform collectivisme.

Prominente onderwijsdeskundigen hebben hun grote bezorgdheid kenbaar gemaakt over deze toestand in het onderwijs. Velen zien het kwaad en de gevaren in – maar bekennen hun volslagen onmacht om de stroming in te tomen of van richting te doen veranderen.

De *Encyclopaedia Britannica* geeft de volgende omschrijving van onderwijs:

„Voor het woord *onderwijs* werden reeds vele definities gegeven maar aan de basis van al deze definities ligt de opvatting dat onderwijs duidt op een inspanning van de volwassen leden van de menselijke samenleving om de ontwikkeling van de ko-

mende generatie te modelleren overeenkomstig hun eigen levensidealen... Onderwijs kan men de inspanningen noemen die door de maatschappij geleverd worden om de opgroeiende generatie haar cultuur op te leggen... Scholen en universiteiten die de normale kanalen zijn waardoor de cultuur van de volwassenen de jonge mensen bereikt, zijn van nature conservatief en gebonden aan tradities. Zij zijn traag om de oude wegen te verlaten" (nadruk van ons).

Of heel kort samengevat: Het onderwijs is sinds de vroegste oudheid een instrument van het heidense religieuze onderwijs en werd een voertuig voor het verspreiden van heidense cultuur, religieuze doctrines en gewoonten onder het platonisch onderwijsstelsel. In onze moderne tijden ontwikkelde het zich tot een systeem van inprenten van leerstellingen van, wat de schrijver-filosoof Dr. C. E. Ayers noemde: „de Wetenschap, de valse Messias" – of de „nieuwe religie" van rationalisme en materialisme die natuurlijk schuil gaat onder allerlei namen en terminologie behalve „religie".

En nu: het Ambassador College!

Gedurende de oprichtingsfase van de eerste campus van het Ambassador College drukten bepaalde opvoedkundigen die door omstandigheden in de greep van dit systeem vastgehouden werden, hun oprechte gelukwensen uit voor de gelegenheid die het Ambassador College aangeboden werd.

Wij hadden het voordeel, bevrijd te zijn van het kwaad dat inherent is aan het tegenwoordige materialisme. Wij hadden de prachtige gelegenheid om tot de werkelijke waarden terug te keren; om de fundamentele en meest noodzakelijke kennis die bijna universeel genegeerd werd, te onderwijzen; om jonge mensen niet alleen te leren hoe in hun onderhoud te voorzien maar ook hoe te leven; om onderwijs in de vorm van massaproductie te vermijden door de inschrijvingen te beperken; om de vereiste nadruk op de ware karaktervorming te leggen; en tegelijkertijd het voordeel te hebben om in staat te zijn al datgene te behouden waarvan pedagogisch bewezen werd dat het goed en degelijk is.

Het Ambassador College werd gevestigd op de volgende educatieve BASIS: erkenning van de fundamentele waarden wat betreft het doel en de betekenis van het leven,

en van de wetten die vrede, geluk en het ware succesvolle leven mogelijk maken.

Studenten zijn niet alleen vrij maar worden ook aangespoord alle ideeën, hypothesen of veronderstelde waarheden – of zij door de maatschappij aanvaard worden of niet – in twijfel te trekken en alles na te gaan alvorens deze als feiten aan te nemen. Studenten worden geleid in het vermogen om juiste en goede beslissingen te nemen.

De nadruk wordt hier op karaktervorming, ontwikkeling van de persoonlijkheid, zelfbeheersing en leiderschap gelegd.

Ambassador College is de PIONIER voor de WERELD VAN MORGEN – de universiteit van de toekomst!

Als u verdere inlichtingen verlangt over het Ambassador College en de Engelse taal machtig bent, schrijf ons dan om ons gratis boekje *This Is Ambassador College*. □

DE ASWAN- DAM

(Vervolg van pagina 22)

zouden de resultaten voor de onmiddellijke toekomst een lager bevolkingspeil tonen.

Maar Egypte begon pas in 1966 in die richting met een officiële nationale campagne! De meeste waarnemers beschouwen het als ontoereikend. Men heeft er niet de voorrang aan geschonken die het verdient en wanneer ongeveer 80% van de bevolking boven de 15 analfabeet is en gebonden aan oude gebruiken, dan is het onwaarschijnlijk dat de regering enige vorderingen zal maken.

Een nationaal voorlichtingsprogramma over hygiëne zou de gemiddelde Egyptenaar een betere gezondheid gegeven hebben – een absolute vereiste voor produktiviteit. Een dergelijk programma bestaat niet.

Wanneer we al de factoren afwegen kunnen we concluderen dat Egypte de Aswan-dam niet werkelijk nodig had. In plaats daarvan had het zijn bevolking passende methoden van hygiënische verzorging moeten bijbrengen en in de mogelijkheid van gezinsplanning moeten voorzien. Het had een uitgebreid landbouwkundig researchprogramma nodig om

na te gaan hoe het beschikbare land op meer efficiënte manier aangewend kon worden en vooral hoe het op economische manier de regelmatige stroming van de Nijl voor onafgebroken irrigatie kan benutten.

Indien Egypte de geldmiddelen die het besteed heeft aan de Aswan-stuwdam en de miljarden die het aan Russische wapens besteed heeft voor betere doeleinden gebruikt had, dan had dit land – met passend leiderschap en bereidwilligheid van de kant van de bevolking – de problemen in verband met de voedselproductie en op gezondheidsgebied kunnen overwinnen.

Egypte had kunnen vermijden dat zijn schrale middelen verkwist werden. Het zou dan de weg van verslaving aan milieumaniplatie niet opgegaan zijn. Want dit is het getuigenis van de hedendaagse geschiedenis: *Elk land dat aan zijn ecologie begint te knoeien is verplicht het knoeien op te voeren*. Er komt een dag wanneer het systeem geen verdere manipulatie zal kunnen verdragen. Het heeft een terugslag tot gevolg en plotseling veroorzaakt het ziekte, hongersnood – en de dood van de natie!

Het is te hopen dat andere zogenaamde „onderontwikkelde" landen acht zullen slaan op de waarschuwing van *El Sadd El Ali* – de Aswan-stuwdam – en de weg van mogelijke hongersnood en onverwachte pestilenties niet zullen opgaan.

DE IDEALE WERELD VAN MORGEN

Een blik in de toekomst...

Foto: Ambassador College

Als u meer wilt weten over de geweldige gebeurtenissen die plaats zullen vinden in de Wereld van Morgen, vraag dan vooral het bovenstaand volledig geïllustreerd boekje aan. Natuurlijk is het gratis.

IN DIT NUMMER

★ **DE VERBAZINGWEKKENDE OORSPRONG VAN HET MODERNE ONDERWIJS**

Meer studenten dan ooit gaan nu naar de universiteit of hogeschool. Maar bijna niemand kent de WAARHEID over de manier waarop dit systeem van hoger onderwijs zich ontwikkeld heeft — hoe het de laatste tijd AFGE-DREVEN is en waarom het systeem nu zelfs aan het verouderen is. Zie blz. 3.

★ **"LAAT MIJN VOLK GAAN"**

In februari werd op een conferentie van 750 joodse leiders in België de moeilijke positie van de joden in de Sovjetunie besproken. Twee van onze correspondenten belichten de historische achtergrond van het huidige probleem en wat daaruit in de toekomst zou kunnen voortvloeien. Zie blz. 6.

★ **HET KLEINE ATOOM — EEN WAAR WONDER!**

Als men doordringt in de materie, de substantie waaruit alles is gemaakt, krijgt men de schok van zijn leven. Is de materie „zo maar” ontstaan? Of is zij doelbewust tot stand gekomen? Zie blz. 9.

★ **EGYPTES GROTE GOK... DE ASWAN-DAM**

Geplaatst tegenover honger en hongerdood in de nabije toekomst, heeft Egypte, naar wat men beschouwt, zijn troefkaart uitgespeeld — een gok op de Nasser-dam om de natie te redden. Nu ontdekken deskundigen dat Egyptes grootste gokspel wel eens de geschiedenis zou kunnen ingaan als de meest tragische fout die dit land ooit gemaakt heeft. Zie blz. 19.

★ **HOE ROME NOORD-AFRIKA VERWOESTTE**

Noord-Afrika was eens een welvarend deel van het Romeinse Rijk. Men noemde het „de graanschuur van de wereld”. Een groot deel ervan is nu woestijn. De woestijnen van Noord-Afrika is nu een les voor ons. Zie blz. 23.